

เทศน์อบรมคณะหนังสือ"ดิฉัน" ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑(บาย)

ตอบข้อข้องใจ

หมอในเมืองกับหมอบ้านนอกนี้ต่างกันอยู่มากนะ พวกหมอบ้านนอกส่วนมาก
ช่วยคนไข้จริง ๆ คนไข้วิ่งเข้าไปหาจะทำไม ก็ต้องช่วยรักษาเขาเต็มไม้เต็มมือ เวลา
รักษาแล้วเขาไม่มีเงินให้ก็ต้องปล่อยไป ๆ แต่หมอในเมืองไม่เป็นอย่างนั้นนะ

หมอประเภทนี้กินไปเรื่อยเสียก่อนนะ กินไปเรื่อย พอเสร็จแล้วหยูกยานี้เท่าไร
เป็นเงินสักเท่าไร รีดเอา ๆ แหก ๆ นี่ละหมอในเมืองกับหมอบ้านนอกต่างกันอย่างนี้
นี่เป็นหลักความจริงเราไม่หาเรื่องอูตริ เรื่องของมันเป็นอย่างนี้ เลยหมอทุกวันนี้กลายเป็น
เป็นปอบเป็นผีไป พอเห็นคนไข้เข้ามาโรงพยาบาลแล้ว ว่าวันนี้อาหารว่างเกิดแล้ว เป็น
ลักษณะนั้นนะ ไม่ได้มีความเมตตาอะไรทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นใครจึงอยากจะเป็นหมอ
ๆ เพราะมันเป็นหมาได้ง่าย รีดขูดกินตลอดเวลาไม่มีสนใจในเรื่องอรรถเรื่องธรรมเลย

เวลานี้จิตใจของหมอนี้เหือดแห้งมากที่สุด เราพูดจริง ๆ ตรงไปตรงมานี้ เรา
เคยพูดกับหมออย่างนี้เหมือนกัน ถ้าเราจะพูดแล้วไม่มีสะทกสะท้าน เราจะต้องพูดไป
ตามเหตุตามผลหลักเกณฑ์เท่านั้น อรรถธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมไม่ได้พูดอ้อมอ้อม ๆ
ตัมตุ้นหลอกหลวงเก่ง ๆ นั้นเรื่องกิเลสสกปรกหาความสะอาดไม่ได้ ประดับประดาหน้า
ร้านให้สวยงาม ข้างในมีแต่ขี้หมูราขี้หมาแห้ง แต่สำหรับธรรมแล้วตรงไปตรงมา เป็น
ภาษาที่สะอาด ภาษาตรงไปตรงมาคือภาษาธรรม ภาษากิเลสนี้สกปรกมากที่สุด

เวลานี้โลกเต็มไปด้วยกิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงสกปรก ไปที่ไหนมีแต่ความเดือด
ร้อนเต็มบ้านเต็มเมืองหาความสุขไม่ได้ ใครอยู่ที่ไหน ๆ ใครอย่าว่ามีความสุขนะ หา
ความสุขไม่ได้ มันประดับประดาบ้านเฉย ๆ ทางจิตใจมันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กัน
ด้วยความโลภ ราคะตัณหา ความโกรธ เต็มไปอยู่ในหัวใจ บีบบังคับอยู่นั้นเอาความ
สุขมาจากไหนคนเรา

สิ่งภายนอกนี้ไม่ได้มีความสุขความทุกข์อะไร มันขึ้นอยู่กับหัวใจของคนต่าง
หากนี่นะ คนพาให้ร้อนก็ร้อน คนพาให้เย็นก็เย็น ถ้ามีธรรมะแล้วเย็น ถ้าไม่มีธรรมะ
แล้วไปไหนก็ไปเถอะ ใครจะว่าเป็นมหาเศรษฐีก็ตาม นั่นคือมหันตทุกข์พวกนั้นแหละ
ตรงที่ว่ามหาเศรษฐี ความโลภก็มาก ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่ในนั้นหมด เรื่องราวเต็มอยู่ใน
นั้นหมด เมื่อเรื่องราวเต็มอยู่นั้นความทุกข์จะไม่อยู่นั้นได้อย่างไร กองทุกข์ต้องเต็มอยู่ใน
นั้นหมดนั่นแหละ นี่ละหลักความจริงของศาสนา

ท่านทั้งหลายอยากฟังศาสนาให้ฟังเสีย นี่ละภาษาศาสนา ภาษาธรรมะ ท่านพูด
อย่างตรงไปตรงมา นี่ละสอนโลก เหมือนกับภาษาศาสนาเป็นน้ำที่สะอาดชะล้างสิ่ง

สกปรก กิเลสมันสกปรกมาก มันไม่พูดตามความจริงนะ สิ่งใดที่จะหลอกลวงต้มตุ๋น เป็นเรื่องของกิเลสออก ถ้าสิ่งใดที่ตรงไปตรงมาเป็นเรื่องของธรรม แต่ธรรมไม่ค่อย ออกนะ มีแต่กิเลสตีตลาดเต็มบ้านเต็มเมือง คนจึงทุกข์ร้อนกันมาก

ใครอยู่ในเมืองไหน ๆ อย่ามาพูดว่า เมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญ แต่อิฐแต่ปูนแต่หินแต่ทราย หัวใจมันเป็นฟืนเป็นไฟด้วยกันหมด เพราะไม่มีธรรมเป็น เครื่องชุบเลี้ยง แต่นี้ยังดีนะเมืองไทยเรามีพุทธศาสนา ยังมีน้ำหล่อเลี้ยงหัวใจอยู่บ้าง ถึงจะเป็นเมืองเล็กเมืองน้อยว่าไม่เจริญก็ตาม ไม่เจริญตามสายตาของกิเลสต่างหาก แต่เจริญในสายตาของธรรมเมืองไทยเรา จึงต่างกันอย่างนี้นะ ไอ้ที่ว่าเจริญ ๆ นั้นมีแต่ฟืน แต่ไฟเสีย เอาตัวรอดเป็นยอดคน ๆ เอาตัวรอดเป็นยอดทุกข์ไม่ได้ว่านี่นะ

ดูโลกแล้วจนจะดูไม่ได้เวลานี้ ศาสนาก็หมดไป ๆ จากหัวใจของคน มีแต่กิเลสตี ตลาดเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดเวลานี้ มีแต่เสกสรรปั้นยอเรื่องกิเลสทั้งนั้น เรื่องจะเสก สรรปั้นยอธรรมะนี้ไม่ค่อยมี ไม่ว่าที่ไหน ๆ แม้ที่สุดในวัดก็ไม่มี หากจะไม่เจอ บวชเข้ามา เพื่อชำระสะสางกิเลส กลับบวชเข้ามาเพื่อสั่งสมกิเลส ไม่ว่าเขาว่าเราเหมือนกันหมด เรื่องเป็นอย่างนั้นทุกวันนี้ ไม่ได้ว่าคนนั้นคนนี้ เรื่องมันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ

พระพุทธเจ้าท่านสอนสอนเพื่อชำระกิเลส บวชเข้ามาเพื่อชำระกิเลส ปฏิบัติเพื่อ ชำระกิเลส ไม่ได้บวชเข้ามาเพื่อสั่งสมกิเลส ปฏิบัติเพื่อสั่งสมกิเลสอย่างสมัยปัจจุบันนี้ กิเลสเข้าไปตีตลาดในวัดในวา ในพระในเณรเต็มบ้านเต็มเมือง เรายังไม่เห็นกันหรือ ถ้าไม่เห็นก็เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาส่งบ้างซิ ถ้าส่งแล้วจะเห็นหมด เพราะความจริง มีอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองทุกแห่งทุกหนไม่ปิดบัง นอกจากให้กิเลสพาหลับตาดูหลับตาพูด หลับตาแสดงกิริยามารยาทต่อกันเท่านั้น ถ้าธรรมแสดงแล้วโลกนี้จะเย็น นี้โลกไม่เย็นก็ เพราะกิเลสตีตลาดละซิ

เดี๋ยวนี้ศาสนาจะไม่มีละนะ มีแต่ผ้าเหลืองถ้าเป็นพระก็ดี ไม่ว่าท่านว่าเราพอ ๆ กัน โจนผมโกนคิ้วใครก็โกนได้ ผ้าเหลืองใครก็ห่มคลุมได้ ในตลาดมีมาก แต่ความ ประพฤติปฏิบัติไม่ได้สนใจในอรรถในธรรม ยิ่งกว่าสนใจในกิเลสเท่านั้น เรื่องอะไรเป็น เรื่องกิเลสจะแสดงออกมาก่อน ๆ ไม่ว่าชาวบ้านชาวเมือง ไม่ว่าชาววัดชาววาพระเณร มันจะแสดงด้วยอำนาจของกิเลสด้วยกันทั้งนั้นแหละ ถ้าแสดงด้วยอำนาจของธรรมแล้ว โลกนี้ต้องเย็น เพราะธรรมเป็นเครื่องทำโลกให้เย็นมานานแสนนานแล้ว

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้มาเพื่อโลกร่มเย็นทั้งนั้น และสอนโลกให้ร่มเย็น พอศาสนาค่อยหมดไป กิเลสเหยียบย่ำเข้ามา ๆ โลกก็ร้อนเข้า ๆ เมืองไทยเราโดยเฉพาะ ชาวพุทธเรากำลังเริ่มร้อนนะเวลานี้ ร้อนเป็นฟืนเป็นไฟเดือดร้อนกันไปหมด ตื่นขึ้นมาตั้งแต่เช้ายันค่ำ ๆ ริงหาตั้งแต่ความสุข ได้มามีแต่ความทุกข์เต็มหัวอก ๆ อย่างนี้

ด้วยกันทั้งนั้น การตบแต่งหน้าร้านตบแต่งได้ กิเลสพาตบแต่งทำไมจะตบแต่งไม่ได้ แต่ตบแต่งในหัวใจไม่มีใครตบแต่งละซี ให้มีความผาสุกร่มเย็นบ้าง

เวลานี้ฟันไฟกำลังเผาไหม้อยู่ในหัวใจ ความโลภก็เผา ความโกรธก็เผา ราคะตัณหาก็กิเลสเผาเผาตลอดเวลา สิ่งที่จะระงับดับสิ่งเหล่านี้ไม่มี แล้วจะให้ไฟดับได้ยังไง เอาเชื้อเสริมไฟเข้าไปเรื่อย ๆ มันก็ร้อนละซี ร้อนเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ เต็มไปหมดนั่นแหละ

มันสลดสังเวชนะ ใครจะว่าบ้างก็ตาม หลวงตานี้พูดอย่างตรงไปตรงมาตามภาษาธรรมะ เพราะบวชเข้ามาก็บวชเพื่ออรรถเพื่อธรรม ปฏิบัติ ๆ อรรถธรรม ก็ปฏิบัติเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถขาดิ้น หัวใจจะขาดขาดไปขอให้ธรรมได้ครองใจก็พอ นี่ปฏิบัติมาอย่างนั้น เต็มกำลังความสามารถ จนกระทั่งว่าเต็มเหนี่ยวแล้ว

เอาเปิดหัวอกให้ท่านทั้งหลายฟังเสีย ว่าเอาเต็มเหนี่ยวแล้วว่าไง ตั้งแต่ออกจากโรงเรียนเท่านั้นขึ้นเวทีพึดกับกิเลส ในป่าในเขาในถ้ำเงื่อมผา อยู่ในป่าช้าป่ารกชัฏเรื่อยมา ไม่ได้สนใจกับเป็นกับตาย สนใจแต่กิเลสกับเราใครจะตกเวที เอ้า ถ้ากิเลสเก่งให้กิเลสอยู่เวที เราตกเวที ถ้าเราเก่งให้กิเลสตกเวที เท่านั้นละพึดกันเลยเอากันเต็มเหนี่ยว

ต้องขอรภัย ๙ ปีเต็ม ๆ ไม่ได้มองเมฆมองหมอก ตามีหุมี สมมุติว่าจะดูผู้เหย้าผู้หญิงอย่างนี้ไม่ดู เข้าใจไหมดูผู้เหย้าผู้หญิง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์นั้นนะ ไม่ดูนอกจากมองผ่านไปเห็นเสีย ถ้าตั้งหน้าจะดูนี้ไม่ดู ห้ามขนาดนั้นละห้ามหัวใจ ดัดสันดานกันขนาดนั้น หูก็ไม่ฟังถ้าเสียงไหนที่จะเกิดโทษกิเลสแล้ว ไม่ฟัง ๆ ตัดออก ๆ อยู่อย่างนี้เป็นเวลา ๙ ปี เหมือนติดคุกติดตะรางทั้งเป็น

เขาติดคุกเขาเป็นนักโทษเขายังรับประทานข้าวหรือกินข้าววันละ ๓ มื้อ ๔ มื้อ เรานี้ก็วันถึงกิน บิณฑบาตก็วันถึงค่อยบิณฑบาตทีหนึ่ง จนกระทั่งเขาตีเกราะประชุมกัน พวกชาวป่าชาวเขา เขาตีเกราะประชุมกันไปดูเรา เขานึกว่าเราตายแล้ว เพราะก็วันไม่บิณฑบาตไม่ฉัน พึดกับกิเลสอยู่ไม่ถอย เขาตีเกราะประชุม เป็นยังไง พระองค์นี้มาอยู่กับพวกเรามานี้ได้กี่เดือนแล้ว มาอยู่นี้มานานหลายเดือนแล้วไม่เห็นมาบิณฑบาตเลย หายเงียบ ๆ มาตลอดตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ ท่านไม่ตายแล้วหรือ พวกเราับประทานวันหนึ่ง ๓ มื้อ ๔ มื้อ ยังทะเลาะกันได้ นี่ก็วันท่านถึงได้มาบิณฑบาต

เขาตีเกราะไปประชุมกันนะ ตีเกราะประชุมแล้วไปดูท่านนะ เป็นยังไงพระองค์นี้แต่เวลาไปดูเขามีข้อแม้อันหนึ่งนะ เรายังไม่ลิ้มนะ เขามีข้อแม้อันหนึ่ง แต่เวลาไปให้ระวังนะ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดานะ เป็นมหา เดียวไปท่านเขกเอาหลงทิศ เขาพูดว่าอย่างนั้น ใครก็แหกกันมา แล้วมาอะไร จะมาแห่พระเวสสันดรเข้าเมืองหรือ เราไม่ใช่

พระเวสนะ ไม่ใช่ เขาก็เลยมาเล่าเรื่องให้ฟัง เขาว่าผู้ใหญ่บ้านตีเกราะประชุมกันให้ลูกบ้านมาดู ผู้ใหญ่บ้านไม่กล้ามา กลัวว่าผู้ใหญ่บ้านไม่กล้ามา กลัว

แล้วมาอะไรว่าซิ เขาก็เล่าให้ฟังอย่างนี้ละ อย่างที่เล่านี้ละ พอเสร็จแล้ว แล้วเป็นยังไง คือเขาว่าท่านตายแล้วยัง ให้มาดู แล้วเป็นยังไงตายแล้วยัง เอ้ ก็ไม่เห็นท่านตาย ท่านดี ๆ อยู่นี่ นี่ให้ทราบเรื่องการอดอาหารนี้ เราอดเพื่อความเพียรจะฆ่ากิเลสต่างหาก เราไม่ได้อดเพื่อจะฆ่าเรานะ เราก็กัดตรงนั้นเสีย แล้วมีอะไรอีก แล้วท่านยังโมโหโทโส อยู่หรือ เวลาท่านอดอาหารหิวอาหารมาก ๆ แล้วเป็นยังไงโมโหโทโสอยู่ไหม เราก็กถามอย่างนั้นละ เอ้ ก็เห็นท่านยิ้มแย้มแจ่มใสท่านไม่เห็นโมโห นั่นแหละให้รู้ ว่ากิเลสความโมโหโทโสคือกิเลส เราจะฆ่ากิเลสตัวนั้นเราจะโมโหหาอะไร พอว่าอย่างนั้น มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้นละ ไป ไล่ ยังไม่ถึง ๑๐ นาทีไล่แตกฮือเลย

นี่ละเวลาเราประกอบความพากเพียรเอาถึงขนาดนั้นทีเดียว เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าสามารถมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อย่างองอาจกล้าหาญชาญชัยไม่สะทกสะท้าน ในสามแดนโลกธาตุนี้ เราเหยียบหัวมันไปหมดแล้วเรื่องของกิเลสนี้ พูดให้มันตรง ๆ ถึง ๙ ปี จึงได้ลงจากเวที เผาศพกิเลสเรียบร้อย ในหัวใจนี้ว่างหมดจากกิเลส ไม่มีอะไรเหลือแล้วยังไม่ลงจากเวที หมู่เพื่อนเกาะพริบเลย ลูกศิษย์ลูกหาเกาะพริบตั้งแต่บัดนั้น มาจนกระทั่งปานนี้ ทำประโยชน์มาได้ ๔๙ ปี ทำประโยชน์เรื่อยมา ๆ

แล้วเวลามาสร้างวัดก็เป็นอันว่าสร้างประโยชน์พร้อมกันเลย ประชาชนอะไรเขามาติดต่อขอเรื่องโรงร่ำโรงเรียน เอา สร้างให้โรงร่ำโรงเรียน สร้างไม่รู้กี่หลัง เงินมีเท่าไร ทุ่มลงหมดไม่เคยเก็บแม่สังคหะหนึ่ง วัดนี้ไม่เคยเก็บเงิน สร้างโรงร่ำโรงเรียน จากนั้นก็คนทุกข์คนจน สถานสงเคราะห์ สถานที่ราชการต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นมาติดต่อขอเราให้ ๆ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล

ก้าวเข้าโรงพยาบาลนี้อันนี้พิสดารมาก เป็นร้อยโรงแล้วเวลานี้ แต่ละโรง ๆ นี้เป็นล้าน ๆ ไม่ใช่ธรรมดาณะ โรงละ ๕๐ ล้านก็มี เช่นอย่างโรงพยาบาลอุดรฯ คิดดูซินะ นี่ละโรงมากที่สุดคือเราช่วยเต็มเหนี่ยวเลย เพราะนี่เป็นโรงพยาบาลศูนย์ เป็นจุดศูนย์กลาง เราจึงให้เครื่องมือพร้อม ๆ เลย

นี่ละเรียกว่าตั้งแต่ ๙ ปีล่วงไปแล้ว เผาศพกิเลสเรียบร้อยแล้ว หัวใจนี้ว่างแล้ว จากกิเลสทั้งหลาย ไม่มีกองทุกข์ที่จะมาเกี่ยวข้องกับหัวใจนี้อีกแล้ว มีตั้งแต่บรมสุขครองอยู่ที่หัวใจมานี้ ๔๙ ปีนี้แล้ว ปีนี้เราถึงได้เปิด แต่ก่อนเราไม่เคยเปิด เทศน์นี้เต็มอรรถเต็มธรรมเต็มหัวใจ หมดดับหมดปอดไม่มีอะไรเหลือเทศน์ให้โลกฟัง แต่เราไม่เคยได้เอาตัวของเราออกยกันว่า เราได้พอแล้วในธรรมทั้งหลายซึ่งเราเสาะแสวงหาเป็นเวลาเท่าไรปี นี้ได้พอแล้วในหัวใจ

เวลานี้ถ้าเป็นน้ำก็เป็นน้ำเต็มแก้วแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมาเพิ่มเข้าอีกแล้ว เราจึงหันหน้ามาสู่โลกมาเพื่อประโยชน์ของโลกเรื่อยมา จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ บัดนี้เห็นเมืองไทยของเราเป็นอย่างนี้ ดังที่เราเห็นทุก ๆ คนนี่ละ ไม่ต้องถามกันก็รู้ แล้วพิจารณาหาทางออก พิจารณาทางไหนมันก็ได้ ๆ มีแต่ทางตีบตันอันตู้ไปหมด เอ๊ะ ทำยังไง ก็หมუნเข้ามาหาหลวงตาบัว

หลวงตาบัวนี่เป็นที่แน่ใจมั่นใจที่สุดกับตัวเองในเรื่องสุจริตยุติธรรม เราไม่มีอะไรสงสัยแล้ว เราพอทุกอย่างแล้ว เราไม่มีอะไรที่จะแบ่งปันปันส่วนเอาจากพี่น้องทั้งหลายที่นำสิ่งของมาบริจาคแล้วมาเป็นของตนนี้ เราไม่มีในหัวใจเราแล้ว นอกจากความเมตตาล้วน ๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้นเราถึงได้เปิดอกช่วยบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เป็นผู้นำในการบริจาคเพื่อช่วยชาติของเรา

มีเท่าไรเราจะหมუნเงินเหล่านี้เข้าคลังหลวงหมด ๆ มีกี่ประเภท พวกทองคำ พวกดอลลาร์ พวกเงินสดเหล่านี้ เราจะเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียวไม่ให้มีอะไรเหลือเลย เรารับผิดชอบต่อทั้งหมดการเงินการทองจะเป็นผู้ชี้ขาด การเก็บการรักษาการจับจ่ายอะไร ๆ นี้ เราจะเป็นคนสั่งชี้ขาดด้วยความไวใจของเรา ที่นี้เวลาได้มาแล้วนี้ควรจะเข้าจุดไหน ๆ ที่เป็นจุดที่ปลอดภัยเพื่อชาติบ้านเมืองของเราจริง ๆ แล้ว เราจะปล่อยเข้าจุดนั้น ๆ เราถึงได้ทำ เวลานี้จึงได้ประกาศตนเป็นผู้นำ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เริ่มมาตั้งแต่วันที่ ๑๒ เมษายน จนกระทั่งบัดนี้

เราเอาจริงเอาจริงเราไม่ได้ทำเล่น ๆ นะ เราปฏิบัติตัวของเราก็ทำอย่างนี้ ฆ่ากิเลสก็บอกว่ากิเลสไม่ตายเราต้องตายเท่านั้น ที่จะให้เป็นคู่แข่งกันอย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ในชาตินี้เป็นชาติที่เราจะพัดกับกิเลสให้เต็มเหนี่ยว เอาจนกระทั่งถึงประกาศตนออกได้เลยว่ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้วต่อไปนี้เป็นชาติสุดท้าย ยุติกันแล้วเรื่องการเกิดการตาย หาบหามความทุกข์มาตลอดเวลาตั้งกับตั้งกลับ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราในการหาบความทุกข์ทั้งหลาย เพราะกิเลสชนมาทุ่มสู่หัวใจเรา

เราสลัดกิเลสออกแล้วก็สลัดความทุกข์ออกด้วยกัน ที่นี้บรมสุขครองหัวใจแล้ว เราจึงสอนโลกเต็มเหนี่ยวด้วยความเมตตาของเรา เราจึงไม่มีอะไรเกี่ยวกับโลก เราตั้งใจตรงนี้จะจึงนำตนออกประกาศเพื่อเป็นผู้นำของชาติบ้านเมืองของเรา เอ้า ใครจะเชื่อ ก็เชื่อ บ้านเมืองของเราเป็นยังไงเวลานี้ บรรดาประชาชนทั้งหลายพี่น้องชาวไทยทุกคน มอบหัวใจด้วยความไว้วางใจมาให้เราคนเดียวเป็นผู้รับ เรารับผิดชอบต่อหัวใจของพี่น้องทั้งหลายด้วยความไว้วางใจนั้นแต่ผู้เดียว เราจึงต้องทำให้เต็มความสามารถของเรา เอาหัวใจชาติดินที่เดียว

เพราะฉะนั้นจึงได้ปลุกใจพี่น้องชาวไทยให้ตื่นนะเวลานี้ คราวนี้เป็นคราวสำคัญมาก เป็นคราวหัวเลี้ยวหัวต่อของชาติไทยเรา หากว่าคราวนี้เราผ่านพ้นไปไม่ได้ หรืออย่างน้อยตั้งตัวไม่ได้แล้ว เอาตัวรอดไม่ได้แล้ว จะไม่มีคราวไหนที่จะได้ทำใหญ่โตขนาดนี้ อันนี้เราทุ่มด้วยกำลังความสามารถของเราเต็มเม็ดเต็มหน่วย ซึ่งเราไม่ได้คาดหวังได้ฟันเลยว่าเราจะช่วยโลกแบบนี้ แต่เราก็ได้ช่วยเสียแล้ว จึงต้องได้ประกาศตนออกมาด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุด ต่อหัวใจพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย ด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง จึงได้ทำอย่างนี้ละ เรื่องราวก็มีเท่านี้ละ

วันนี้พี่น้องทั้งหลายมาเยี่ยมหลวงตาบัว ได้เห็นลวดลายของหลวงตาบัวเป็นอย่างไรบ้าง สมควรจะเป็นผู้นำได้ไหม ไปพิจารณาซิ พี่น้องชาวไทยของเราสมควรที่จะยอมรับเป็นผู้นำได้ไหม ให้ไปพิจารณากันแล้วกัน เราเปิดอกให้ฟังหมดแล้ววันนี้ ก่อนที่เราจะประกาศตนเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย เราเปิดหัวอกให้ฟังเสียวันนี้ให้เต็มเหนี่ยว

นี่เป็นเวลาขึ้นเวที นักมวยเขาต่อยกันบนเวทีเขาต้องต่อยแบบนั้น หมุนตัว ๆ เลย พอลงจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดา ที่นี้เราพูดอะไรกันก็พูดกันได้แล้ว ไม่มีอะไรละ ถึงเวลาขึ้นเวทีต้องเป็นอย่างนั้น เวลาลงจากเวทีแล้วต้องเป็นอย่างนี้

ตอบข้อข้องใจ

“ดิฉัน” อยากจะขอทราบเรียนหลวงตาบางเรื่อง แต่ต้องขอภัยเพราะว่าความไม่รู้ไม่ทราบก็ต้องกราบขอภัย คือว่าโครงการทั้งหมด หนี้สินประเทศเราไม่ใช่น้อย ๆ เป็นแสนล้าน ไม่ทราบว่าท่านหลวงตามีโครงการนโยบายอย่างไร

หลวงตา อ้อ โครงการอย่างไร ให้เราดูมหาสมุทรทะเลหลวง เขาไปขนน้ำมาจากไหน มาเต็มท้องฟ้ามหาสมุทรทะเลหลวงนั้น เขาเอามาจากไหน เขาเป็นมหาสมุทรได้ อันนี้ชาวไทยของเราเหมือนกัน ถึงจะเป็นมหาสมุทรในเมืองไทยเราก็ตาม กำลังความสามารถของเมืองไทยเรา เหมือนกับฝนตกที่ละลายละลายต่างคนต่างช่วย ๆ แล้วก็เต็มต้นด้วยน้ำได้เหมือนกัน ต้องเต็มได้ นอกจากว่าต่างคนต่างจะปล่อยแล้วก็จม จม ๆ จมได้อย่างง่ายดายยิ่งกว่าจะฟื้น ให้ต่างคนต่างฟื้นแล้วได้

“ดิฉัน” ตะกี้หลวงตาบอกว่ากิเลสมันร้ายกาจนัก แล้วคนจะสู้ไหวหรือเจ้าคะ สู้กิเลสเพื่อจะได้มาช่วยชาติ

หลวงตา สู้นั้นก็เหมือนกับนักมวยขึ้นเวที ถ้าเราอ่อนเขาก็ต่อยเราตกเวที ถ้าเราแข็งกว่าเขา เขาก็ตกเวทีเหมือนกัน เราต้องสู้ อย่างไม่ต้องสู้เสียก่อน เหมือนนักมวยขึ้นเวที ไม่ได้เอาแพ้อะไรกันก่อนต่อยแหละ ต้องขึ้นต่อยกันเสียก่อนเขาจึงเอาความแพ้วความชนะทีหลัง ที่นี้เราจะไปรอดหรือไม่รอด นี่เป็นความที่คาดหมายไว้ต่างหาก เป็นลมเป็นแล้ง เดี่ยวจะมีสิ่งยั่วยวนเข้ามาหลอกให้เราอ่อนใจนะ เราทำไม่ได้ ตกลงก็แพ้ว

ก่อนขึ้นเวที ใช้ไม่ได้เลย ต้องให้ขึ้นเวทีเสียก่อน นักเบาแพ้นะต้องให้ขึ้นเวทีเสียก่อน รู้กันบนเวที นักมวยเขารู้กันอย่างนั้น นี่เรายังไม่ต๋อยแพ้แล้วใช้ไม่ได้นะ เราต้องต๋อยเสียก่อนซิ

“ดิฉัน” ที่นี้โครงการที่ว่านี้ วิธีการจะทำยังไง เพราะคนบริจาครวมแล้วนี้ หลวงตาจะใช้หนี้ให้ประเทศเจ้าคะ

หลวงตา ใช้ได้เท่าไรเราใช้ทั้งนั้นละ ใช้จนพอ เมืองไทยเรามีคน ๖๐ กว่าล้านคน ต่างคนต่างช่วยคนละหยดละหยาด ๆ เหมือนกับเรารับประทาน เรารับประทานคำเดียวไม่อิ่มนะ คำเดียวไม่อิ่ม สองคำเข้าไป สามคำเข้าไป สี่คำเข้าไป เอากระทั่งจนอิ่มได้ด้วยอาหารเป็นคำ ๆ อันนี้ที่เราช่วยเป็นชิ้น ๆ ช่วยไม่หยุดไม่ถอย ก็เหมือนกับป้อนอาหารให้ท้องว่างมันเต็มมันเองไม่ผิดกัน

“ดิฉัน” แต่จะคอยให้ครบจำนวนก่อนหรือว่าอย่างไร

หลวงตา เราไม่ต้องคอย เราช่วยไปเรื่อย ๆ เราไม่คอย เรื่องความครบนั้นมันจะอยู่กับความดำเนินของเรา ไม่ขึ้นอยู่กับความคอยนะ ความคอยไม่เกิดประโยชน์อะไร อย่าไปคอยกันนะ การดำเนินเป็นทางเดินที่จะให้ความอึดพอเกิดขึ้นในประเทศ ความคอยเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์

“ดิฉัน” แล้วทำไมถึงแยกเป็นสามส่วนเจ้าคะ ว่าส่วนหนึ่งเป็นทอง ส่วนหนึ่งเป็นดอลลาร์ อีกส่วนหนึ่งเป็นเงินบาท

หลวงตา อ้อ คือส่วนที่เป็นดอลลาร์นี้เราก็เพื่อใช้หนี้ เราจะใช้ได้เท่าไรเราก็เอาไปใช้หนี้ทางด้านนี้

“ดิฉัน” หนี้ต่างประเทศใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา ใช้ หนี้ต่างประเทศ อันที่สองคือทองคำ เราเอาไว้ให้เป็นสมบัติประกันชาติของเรา ไว้ที่คลังหลวงด้วยกันนั้นแหละ ส่วนเงินสดนั้นได้มามากน้อยนี้ เราเห็นสมควรที่จะช่วยในจุดใด ๆ ในประเทศของเรานี้บ่พร่อง เมื่อเห็นสมควรแล้วผู้นี้เป็นผู้ที่จะรับสมบัติเหล่านี้ไปเพื่อเป็นประโยชน์จริง ๆ ไม่ได้เอาไปลุ่มจุมที่ไหน แล้วเราจะมอบให้เป็นจุดเป็นแห่งไป แล้วอย่างหนึ่งถ้าหากว่าเงินนี้มีมาก เราอาจจะหมุนมาแลกเปลี่ยนเป็นทองคำเข้าคลังหลวงอีกก็ได้

ส่วนเงินสดนี้เรายังไม่แน่นอนนะ คือไม่แน่ว่าจะวางลงให้จุดไหน ๆ จุดไหนที่จะเป็นที่พอใจเรา ปลอดภัย ไม่เอาไปลุ่มจุมเสียหายไม่เอาไปลงทะเลเสียอย่างนี้ เราจะมอบให้จุดนั้น ถ้าหากว่าเรายังไม่แน่ใจเราก็ไม่มอบ เราจะหมุนเงินเหล่านี้เข้ามาเพื่อเป็นประโยชน์แก่ชาติโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่ให้มีทางลุ่มจุมจากเราผู้พาดำเนินงาน

เพราะหัวใจพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย เวลานี้ได้มอบความไว้วางใจมาให้กับหลวงตาบัวหมดแล้ว หลวงตาบัวหอบดวงใจของพี่น้องทั้งหลายไว้แต่ผู้เดียว จึงต้องพิจารณาเรื่องเหล่านี้ให้เต็มเหนี่ยวเสียก่อน ก่อนที่จะออกเคลื่อนไหวไปยังไงเราจะไม่ให้ไปทางลุ่มจม จะให้เป็นประโยชน์แก่พี่น้องทั้งหลายสมความมุ่งหมายด้วยกันอย่างนั้น

ดอลลาร์ก็พูดแล้ว คือดอลลาร์นี้จะเอาเข้าเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ เราจะเอาเข้าจุดนี้ เราได้มากน้อยเราก็ช่วยไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่เราไปกว้านเอาเงินเขามาติดหนี้เป็นแสน ๆ ล้าน ทำไมเรากว้านกันมาได้ เราจะกว้านกลับคืนมาใช้หนี้เขาทำไมกลับกว้านไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นเราก็แพ้ก่อนต่อยชิ ใช้ไม่ได้ เราจะเอาแต่ซื้อมาชนะที่ไหน มวยเราไม่เล่นทำ ใช้ไม่ได้ เราต้องเป็นนักสู้ชิ

เราเอามาเป็นความลุ่มจมแก่เมืองไทยเรายังเอามาได้ เราจะเอามาให้พื้นฟูเมืองไทยเราทำไมจะเอาไม่ได้ คนที่เขาขอบโกยเอาไปใส่ใส่ใส่ฟุงหลวงเขา เขายังเอาไปได้ เราก็เป็นคนเหมือนกัน ที่จะกว้านสิ่งเหล่านี้เข้ามาหนุนเมืองไทยเรา เราทำไมจะหนุนไม่ได้ เราเป็นคนไทยทั้งชาตินี้ละ ต้องได้ เอาให้ได้ทีเดียว อย่างน้อยให้ทรงตัวได้มากกว่านั้นให้สมบูรณ์พูนผล

นักต่อสู้ คือเมืองไทยของเรา เป็นเมืองที่จิตใจกว้างขวางมาก ไม่ใช่เมืองคับแคบตีบตัน เป็นเมืองที่มีแกใจต่อกัน เป็นเมืองที่จิตใจกว้างขวางมาก เป็นเมืองเสียสละไม่ใช่เมืองเห็นแก่ตัว เป็นเมืองชุ่มเย็นด้วยพุทธศาสนา จึงแน่ใจว่าได้ไม่สงสัย นอกจากจะคอยเท่านั้นอย่างที่ว่า ถ้าว่าคอยให้สมบูรณ์ ๆ ทั้งที่ไม่ได้สนใจทำอะไรเพื่อความสมบูรณ์นั้น มันก็ไม่สมบูรณ์ มีแต่จะจมไปเรื่อย ๆ เพราะความจมนั้นไม่คอยมันก็ทำอยู่ทุกวัน แต่ความที่จะหนุนนี้จะคอยเสียก่อนนี้ใช้ไม่ได้ไม่ทันกัน ต้องเอาให้ทันกันชิ ต้องขอรักษนะเราพูดตามหลักความจริงตามอรรถตามธรรม ต้องพูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างนี้

“ดิฉัน” สรุปลแล้วถ้าใครอยากจะบริจาค ไม่จำเป็นต้องเจาะจง จะเป็นดอลลาร์ เป็นทอง หรือเป็นเงินสด หลวงตาก็จัดเอง

หลวงตา ได้ทั้งนั้น ทางนี้จะแปรมาเป็นประโยชน์เอง

“ดิฉัน” แล้วทีนี้จะไว้ใจคนที่เรามอบต่อได้ยังไงเจ้าคะ อันนี้ต้องขอรักษ

หลวงตา จะไว้ใจใคร ก็ไว้ใจหลวงตาบัว หลวงตาบัวก็ประกาศความบริสุทธิ์ให้ฟังแล้ว ถ้าไม่ไว้ใจก็เป็นกรรมของหลวงตาบัวและกรรมของชาติเท่านั้นเอง

“ดิฉัน” ไม่ใช่เจ้าคะ ดิฉันหมายถึงว่าหลวงตานี้คนไว้ใจทั้งประเทศแน่ แต่ว่าหลวงตามอบต่อไปใช้หนี้ให้คนที่รับหนี้ไป

หลวงตา อันนี้เราก็มีข้อตกลงกันอย่างมัดแน่นทีเดียว ก่อนที่เราจะมอบเงินให้ มีหลักมีเกณฑ์รับรองเราทุกอย่างแล้วเราถึงจะมอบให้ ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์เราไม่มอบ เพราะเงินนี้เป็นเงินของหัวใจทั้งประเทศ สมบัติของทั้งประเทศมามอบให้เราคนเดียวนี้ เราจะไปมอบให้สู่มสี่สู่มห้าเรามอบไม่ได้นะ

จะต้องมีข้อตกลงมีกฎมีเกณฑ์มีสักซีพยานยืนยันกันอย่างตายตัวว่า เงินนี้จะเข้าในจุดนี้แน่นอนแล้วเราถึงจะมอบให้ ด้วยความมีหลักฐานพยาน เราทำอย่างนั้นนะ นี่เราคิดไว้อย่างนี้ ทุกอย่างคือเราจะไม่ทำพรวดพราด เพราะหัวใจประชาชนอยู่นี้หมดแล้ว เราจะทำสู่มสี่สู่มห้าไม่ได้ ต้องเอาให้จริงใจจัง

ใครเป็นเหตุมาจากไหนก็ตาม ทำวมหาพรหมลงมาี้ จะมีอำนาจเหนือเราที่เป็นเจ้าของสมบัตินี้ไม่ได้ เราต้องเป็นผู้ควบคุมสมบัตินี้เพื่อชาติแต่ผู้เดียวเท่านั้น ใครจะมีอำนาจมาเหนือเรามาบีบบังคับเราไม่ได้ วังั้นเลย เราไม่ให้ คอขาดเราก็ขาดไปเฉย ๆ แต่ความสัตย์ความจริงที่จะให้ต่อชาติบ้านเมืองนี้เราไม่ยอมให้ขาด แต่เรื่องคอเราขาดนี้ขาดไปเถอะ วังั้นเลย เราเอาอย่างนั้นจริง ๆ ไม่ได้ทำเล่น เวลานี้เราออกสนามแล้ว ออกสนามเพื่อรบ รบอะไร รบกับความจนของชาติเรานั้นซิ ไม่ได้รบกับใคร แหละ รบกับความจน

“ดิฉัน” แล้วชาติมีหวังรอดไหมเจ้าคะ

หลวงตา มีหวัง ถ้าเราสร้างเหตุความหวังขึ้นให้ดีทุกคน ๆ มีหวัง ตั้งแต่เราทำให้จมลงขนาดนี้เรายังทำได้ เรายังจะทำให้จมมากกว่านี้ก็ยังได้ เพราะมันเกิดขึ้นจากคนผู้ทำ นี่ก็เกิดขึ้นจากคนผู้ทำ ส่งเสริมกันได้เหมือนกัน ทำไม่ไม่ได้ ต้องได้ซิ

“ดิฉัน” แสดงว่าความหวังก็ยังยืม

หลวงตา ไม่มีไม่หวัง ไม่มีไม่ทำ ความหวังมีจึงต้องหวัง ความหวังมีจึงต้องทำ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

“ดิฉัน” มีเยอะเยอะเจ้าคะ แต่ว่าถามเผื่อผิด ๆ ถูก ๆ ไม่ถูกต้อง

หลวงตา อ้อ อันนี้เหมือนกันแหละ ตอบก็ไม่ได้รับรองว่าถูกต้อง เป็นยังไงก็ตอบแบบผิด ๆ ถูก ๆ ไปเหมือนกันแหละ ต่างคนต่างให้อภัยก็แล้วกัน เพราะเจตนาเป็นจุดเดียวกันใช้ไหม จะผิดถูกกันอะไร เหมือนเขาต่อยมวย ต่อยผิด ๆ ถูก ๆ มันก็ต่อย แต่ว่าเขาเอาความแพ้วความชนะเป็นสำคัญ อันนี้เราก็เอาความแพ้วความชนะเรื่องประเทศชาติของเรา เวลานี้เราจะเอาชนะความจนของเรา

“ดิฉัน” ท่านเจ้าคะคืออย่างนี้ ความจนนี้ หลายคนถวายนเงินหลวงตาด้วยความอยากได้กุศลอยากได้อะไร ก็แล้วแต่เหตุผลของเขาณะเจ้าคะ ที่นี้ให้เงินเยอะ ๆ จะช่วย

ชาติทั้งทีก็ต้องนึกว่าเป็นเงินจำนวนมาก เป็นแสนเป็นล้าน คนจนอยากช่วยบ้างจะทำยังไงเจ้าคะ

หลวงตา เด็กมันยังรับประทานข้าวได้ ผู้ใหญ่จะรับประทานไม่ได้หรอก เด็กยังรับประทานได้เด็กยังอ้อมได้ ผู้ใหญ่รับประทานไม่ได้หรอก อ้อมไม่ได้หรอก นี่เราไม่ใช่เด็กนี่นะ เราที่จะช่วยชาติ เราเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวทุกคนทำไมจะทำให้ชาติอ้อมพ้อไม่ได้ เข้าใจหรือเปล่าละ

“ดิฉัน เข้าใจแต่ไม่ถ่องแท้เจ้าคะ เข้าใจแต่ยังไม่ถ่องแท้

หลวงตา แล้วจะให้อะไรถ่องแท้ก็ยังมีเหลือแต่ไปชวนขวยเอามาให้หลวงตาดูเอาให้เต็มเหนี่ยวแล้วมันยังจะบกร่องให้ได้เห็นเสียทีหนึ่ง ก็เท่านั้นละ ก็มีแต่จะทวงเอาเท่านั้นแหละ อย่างอื่นไม่มี

“ดิฉัน” คือ เขามีห้าบาทเขาก็อายุไม่อยากจะให้

หลวงตา ทำไมจะไม่ได้ ฝนตกมันตกทีละโถ่งสองโถ่งหรือ มันตกทีละสระสองสระหรือ ฝนตกมันตกทีละหยดละหยาด ทำไมทำห้องฟ้ามหาสมุทรให้เต็มได้ คนจนก็เป็นคน เงินคนจนก็เป็นเงิน ห้าบาทก็เป็นเงินห้าบาทว่าไง สิบบาทเป็นเงินสิบบาท มหาเศรษฐีมีเงินเป็นล้าน ๆ เขาไม่ให้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร แต่เขาที่มีเงินห้าบาท เขาให้บาทหนึ่งก็เป็นประโยชน์แก่เขา ให้สิบบาทเป็นประโยชน์แก่เขา คนนี้ดีกว่าเศรษฐีที่ไม่ให้สักสตางค์เลย

“ดิฉัน” เจ้าคะ ดิฉันขอกราบเรียนถามเพราะอยากได้ยินจากปากของหลวงตาว่า คนให้ล้านหนึ่งกับคนให้ห้าบาท ได้บุญเท่ากันไหมเจ้าคะ หรือต่างกัน

หลวงตา อันนี้ขึ้นอยู่กับน้ำใจเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับวัตถุด้วยน้ำใจด้วย ผู้ที่ให้สิบบาท ให้ด้วยความเต็มใจจริง ๆ ผู้นั้นก็มีความดีมากกว่าผู้ที่ให้ห้าบาทด้วยความเต็มใจด้วยกัน เพราะสมบัติมีมากกว่ากัน กำลังใจเท่ากันก็ตาม สมบัติมากกว่ากัน ผู้ที่ให้มากก็ได้มาก ผู้ที่ให้น้อยก็ได้น้อย

แต่อย่างไรก็ตามเราอย่าไปเข้าใจว่าช้อนนี้เล็กน้อยเหลือเกิน ช้อนนี้เราตักไม่หยุดไม่ถอยมันก็เต็มท้องเอง อันนี้ก็เหมือนกัน เราทำไม่หยุดไม่ถอย เราจะมีเล็กน้อยก็ตามทำไม่หยุดไม่ถอยก็เพิ่ม คนนี้ห้าบาท คนนี้ห้าบาท รวมเป็นสิบบาทแล้วใช้ใหม่นั้นแล้วคนนี้อีกห้าบาทเป็นสิบบาทแล้วใช้ใหม่ ถ้าหลายคนเข้าไปก็รวมขึ้นไปหนักขึ้นไปมันก็ทำให้ท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มด้วยน้ำได้ เหมือนฝนตกนั้นแหละไม่ผิดอะไรเลย

นี่ละถ้าเวลาจะฟื้นฟูประเทศชาติบ้านเมือง แสดงความอ่อนแอเข้ามา บทเวลาจะทำบ้านเมืองให้ล่มจมนี้มีแต่ชิงชังตึงตังด้วยกัน มันจะไม่จมได้ยังไงบ้านเมือง เป็น

อย่างนั้น หลวงตายังไม่เห็นทำบ้านเมืองให้ล่มจมที่ไหนนะ ยังชิงชังตึงตังที่จะช่วยบ้านช่วยเมืองได้ ทำไมลูกศิษย์ลูกหาจะทำไม่ได้

“ดิฉัน” แต่อย่างนี้คนก็ใช้หลวงตาเปลืองมาก

หลวงตา คนใช้หลวงตาเปลืองมากเป็นยังไง ตอนนี้อย่างไรยังไม่เข้าใจ

“ดิฉัน” คือหมายถึงว่าอะไร ๆ ก็บริจาคผ่านหลวงตา หลวงตาต้องจัดการทั้งหมด แต่จิตใจคนก็อาจจะล่มได้อีกถ้าไม่รักษาให้ได้..ใจ

หลวงตา อันนี้มันล่มก่อนที่จะยังไม่ล่ม แบบนี้แบบล่มก่อนที่จะยังไม่ล่ม แพ้ก่อนที่ยังไม่ต่อย มีแต่แบบแพ้ก่อนยังไม่ต่อยทั้งนั้นพูดออกมาที่ มันไม่ได้ขึ้นเวทีเสียก่อนให้รู้แพ้รู้ชนะกันบนเวทีนะ อันนี้มีแต่แพ้เสียก่อนก่อนต่อย แพ้เสียก่อนก่อนต่อย บ้านเมืองจมถ้าเป็นอย่างนี้แล้วจม ไม่บอกว่าหวังว่าจมไม่จมก็ตาม จม ถ้าเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าชาติไทยนี้เป็นของเราทุกคน ๆ ไม่ว่าจะมากหรือน้อยเอาให้เต็มเหนี่ยวด้วยกันแล้วเต็มไม่สงสัย

“ดิฉัน” หลวงตาก็เหนื่อยแะซีเจ้าคะ

หลวงตา หลวงตาเป็นผู้นำ หลวงตาไม่ได้แสดงความเห็นอย่างนี้นะ ไม่ได้มีความรู้ชนิดนี้ ความรู้มันหิวมากขนาดไหน จะพาดให้มันอิมถึงจะหยุด เอาตรงนั้นนะ มันหิวมากนั้นละเรายังจะกินมาก มันหิวน้อยเราจะกินน้อย ไม่หิวเราไม่กิน แต่มันกำลังหิวมาก เมืองไทยกำลังหิวโหย ท้องว่างไปหมดเลยจากสมบัติต่าง ๆ ในเมืองไทยที่จะบรรจุให้ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเข้าให้เต็มเหนี่ยวซิ ให้เมืองไทยของเราอิมพอดด้วยสมบัติเราจะได้สง่างาม ชาตินอกเมืองนอกเมืองนาเพื่อนบ้านเพื่อนเมืองเขา จะไม่ได้ชี้หน้าด่าทอเราให้เสียเกียรติของเมืองไทยเรา

เรื่องเกียรติของเมืองไทยแล้วหน้าตาเป็นสำคัญนะ แม้แต่เด็กเขาก็สงวนหน้าตาของเขา ไปชี้หน้าเขา ดุเขาด่าเขาทอเขาตูดถูกเหยียดหยามต่าง ๆ นี้เด็กจะร้องไห้ต่อหน้าทันทีเลยนะ อันนี้หน้าคนไทยเราทั้งประเทศนี้ จะให้คนเพื่อนบ้านเขามาชี้หน้าด่าทอว่าเมืองไทยนี้เป็นเมืองไม่เป็นท่า เป็นเมืองอ่อนแอ แพ้ก่อนขึ้นเวที อย่างนี้เป็นยังไงเมืองไทยเรา หน้าไหนจะมีหน้า แม้หน้าหลวงตาบักก็ไม่เว้น ถูกเขาด่าทอแบบเดียวกันแล้วจะเป็นยังไง เราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน หน้าไหนก็มีแต่หน้าถูกด่าทอ

เพราะฉะนั้นเราจึงกันหน้าไม่ให้ถูกด่าทอนี้ พัดกันลงไปให้เต็มเหนี่ยว เอ้าขึ้นเวทีเสียก่อนวางั้นเลย ชัดกันเต็มเหนี่ยว ใครแพ้ใครชนะก็รู้กันตรงนั้น ๆ เอาให้รู้กันตรงนั้น เวลานี้เรากำลังก้าวขึ้นสู่เวทีที่ย้ายอมแพ้ก่อนขึ้นเวที แล้วคนที่เขามาชมมวนนั้นเขาจะเสเอาหลงทิศไปนะอย่าว่าไม่บอก นึกว่าจะมาดุมวยแพ้นะ แล้วไปเซ็นแพ้ให้เขาแล้วแต่ยังไม่ขึ้นเวทีนี้ โอ้ย เขาชี้หน้าเอานะ ชี้หน้ายิ่งกว่าเพื่อนบ้านเขามาชี้หน้าเมืองไทยเรานะ เอาให้เต็มเหนี่ยวอย่าถอย

ชาติไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ชาติเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดเลย ต้องเอาให้เต็ม เห็นียทุกคน ๆ อย่าท้อถ้าอยากให้ชาติยั่งยืนถาวร ถ้าอยากเป็นอิสระ ถ้าอยากเป็นชาติไทยที่มีสง่าราศีอย่าท้อ ความท้อนี้จะทำให้ความลุ่มจมยิ่งลงไปกว่านี้อีกนะไม่ใช่ทางดี ไม่ใช่ของดี อย่างนำมาพรรณนา อย่างนำมาคิดมาอ่าน ให้เป็นความท้อใจ ให้เข้มแข็ง ต่างคนต่างเข้มแข็ง สู้ เอาเลย เอาจนได้ชัยชนะ

“ดิฉัน” ล้มก็ต้องลุกมาสู้ใหม่

หลวงตา ไม่ต้องถาม

“ดิฉัน” แต่เป็นห่วงนิดหนึ่งว่าวิธีการ ทฤษฎีนี้ใช้ได้ ว่าทุกคนคนละนิดคนละหน่อยแล้วแต่มีนะเจ้าคะ

หลวงตา ก็อย่างนั้นแล้ว เต็มวันต้องการอย่างนั้น หลวงตาบ๊วไม่ได้ต้องการเอาเป็นมหาเศรษฐีจากคนคนเดียวนะ เราต้องการให้ชาติบ้านเมืองสมบูรณ์ด้วยทุกคนช่วยกัน เราต้องการอย่างนี้

“ดิฉัน” แต่ที่นี้วิธีการภาคปฏิบัตินี้จะทำยังไงเจ้าคะ

หลวงตา ภาคปฏิบัติหลวงตาจะปฏิบัติเอง

“ดิฉัน” หมายถึงว่าคนที่จะบริจาค อย่างเขาอยู่สุราษฎร์ธานีเขาจะบริจาคเงินช่วยชาติเขาจะทำยังไงเจ้าคะ

หลวงตา เงินเข้าธนาคารได้ทุกแห่ง ธนาคารกสิกรไทย ธนาคารไทยพาณิชย์ ที่เราเป็นเจ้าของบัญชีไว้แล้วเวลานี้ คือสาขากสิกรไทยเขาก็ประกาศทั่วประเทศไทยแล้ว ว่าให้เข้าได้ทุกสาขา เขาจะโอนเข้ามาหาธนาคารที่เรามีบัญชีอยู่นี้ โดยไม่ต้องเสียค่าอะไรเลย ธนาคารไทยพาณิชย์เขาก็ประกาศแบบเดียวกัน ว่าให้โอนเข้าได้ทุกสาขาของไทยพาณิชย์ทั่วประเทศไทย แล้วเขาจะโอนเข้ามานี้จุดเดียว

“ดิฉัน” ที่นี้ทองล่ะเจ้าคะ

หลวงตา ทองนั้นต้องถึงมือของหลวงตาเป็นสำคัญ ถึงมือ ทองคำกับดอลลาร์เราเป็นผู้รับอันนี้ อันนี้มันไม่สุดวิสัยที่เราจะรับได้ เรารับอันนี้ อันนั้นมันสุดวิสัยอยู่ทุกแห่งทุกหนที่จะส่งมาอย่างนั้น ทองคำนี้เป็นของมีค่ามาก การที่นำทองคำมาให้หลวงตานี้ก็มีอานิสงส์มากอยู่แล้วนี้ ทำไมทองคำจะไม่คุ้มค่าของการมา ต้องคุ้มค่ากัน เราคิดอันนี้เพราะฉะนั้นถึงว่าเปิดให้ใครมาถึงมือเลย เราจะเป็นผู้รับผิดชอบแต่ผู้เดียว

“ดิฉัน” แต่ที่นี้มีอันหนึ่งที่ดิฉันยังฟังสับสนนิดหน่อย คือธรรมดาปกติทั่วไปเวลาคนทำบุญ ถวายปัจจัยทำบุญนี้ ก็จะอุทิศส่วนกุศลให้คนใกล้ชิด ให้ตัวเองก็แล้วแต่ แต่ในกรณีช่วยชาตินี้ ยังต้องไปหวังให้ ก็คือให้ช่วยชาติ อุทิศให้แก่ชาติ ไม่ต้องไปหวังอย่างอื่นใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา การให้มันให้หลายด้านหลายทาง จะให้บุคคลผู้ใดก็ตาม เราหวังเอาบุญเอากุศลกับบุคคลผู้นั้นเท่านั้นใช่ไหมละ นี่เราช่วยชาติเราก็หวังเอาบุญเอากุศลกับชาติไทยของเรา ซึ่งเต็มไปด้วยมนุษย์ ๖๐ กว่าล้านคน ทำไมมนุษย์ ๖๐ กว่าล้านคนจะไม่ทำประโยชน์ให้เกิดแก่ผู้บริจาคได้ เรียกว่ามหากุศล เราให้ทานแก่ส่วนรวมใหญ่โตอย่างนี้ ยิ่งเป็นมหากุศลใหญ่กว่าให้บุคคลเป็นบางคนเสียอีก นี่เรียกว่าเราสร้างมหากุศลเวลานี้ “ดิฉัน” ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอกราบเรียนถามต่ออีกนิดหนึ่งว่า การที่เราทำบุญแล้ว เราก็ขออุทิศส่วนกุศล นี้ผิดหลักไหมเจ้าคะ

หลวงตา ไม่ผิด เพราะเป็นสมบัติของเราแล้ว

“ดิฉัน” เหมือนกับเอาเงินซื้อกุศลจะถูกหรือเจ้าคะ

หลวงตา เราไม่ซื้อ กุศลนั้นเป็นมาเอง เหมือนกับคนไปทำบาปเขาไม่ได้ซื้อบาปแหละ แต่บาปก็เกิดกับเขาเอง เราทำบุญทำกุศลเราไม่ต้องไปซื้อบุญซื้อกุศล บุญกุศลเป็นของเราเอง เหมือนกันกับทำบาปไม่ต้องไปซื้อบาปแหละ บาปก็เป็นตัวของเราเอง เช่นอย่างนักโทษไปหาฉลากที่นั่นที่นี้ แล้วมันก็ไม่ต้องไปซื้อเรือนจำมันก็เป็นนักโทษในเรือนจำนั่นเองของมัน เมื่อมันเดินเข้า ๆ แล้วก็เป็นอย่างนั้น

เวลาไม่เดินก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้มันอยู่นั้น เขาจับได้ไม่ได้ก็ตาม ไม่มีใครที่จะร้อนยิ่งกว่าคนทำผิด มันร้อนอยู่ในหัวใจของมัน ไปไม้ตักแฉกลงมา มันก็กว่าตำรวจจะมาแล้ว มันวิ่งแล้วแผ่นแล้ว นี่คือการทุกข์ความระแวงเข้าใจไหมละ เราไม่ต้องไปหาซื้อหาซื้อบาป มันหากเป็นอยู่ในนั้นเผาอยู่ในนั้นใช่ไหม การทำบุญให้ทานของเราเหมือนกัน เราไม่ต้องไปหาซื้อ เป็นชั้นอยู่ในนั้นแหละ

“ดิฉัน” อย่างที่ดิฉันสงสัยนะเจ้าคะ เช่นอย่างว่าคนทำบุญวันเกิดอย่างนี้ ก็มาทำบุญถวายสังฆทาน เหมือนมาให้ตัวเองได้ดี มันขัด ๆ ในใจ

หลวงตา การระลึกถึงบุญถึงคุณของตัวที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วทำบุญให้ทานด้วยความระลึกถึงบุญถึงคุณนี้ เป็นบุญอีกส่วนหนึ่งของเรา เรียกว่าเราไม่ลืมชาติแห่งความเป็นมนุษย์ของเรา เพราะเราไม่ใช่หมาตัวหนึ่งเกิดขึ้นมานั้นนะ พอที่จะลืมชาติของตัวเอง นี่มนุษย์ทั้งคนทำบุญเพื่อระลึกถึงบุญถึงคุณ ที่เราได้มาเกิดเป็นมนุษย์นี้ ทำไมจะไม่เกิดบุญเกิดกุศลละ เข้าใจหรือเปล่า

ถ้าทำอย่างนี้มันขัด เราก็ต้องไปเกิดเป็นหมาซี่ ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับการทำบุญให้ทาน เป็นหมาแล้วยากอะไร ไม่ต้องทำบุญให้ทานวันเกิดอะไรไหม ที่นี้ใครก็ไม่อยากเป็นหมา อยากเป็นมนุษย์ บุญที่ทำมาทำให้เราเกิดเป็นมนุษย์นี้ เราไม่มีบุญเราเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้นี่นะ เราทำบุญด้วยอำนาจแห่งความระลึกถึงบุญถึงคุณของเราไม่เสียหายอะไรนี้ มีแต่เป็นคุณโดยถ่ายเดียวเท่านั้นละ

“ดิฉัน” โครงการนี้เริ่มแต่เดือนกุมภาพันธ์ ใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา เริ่มรับดอลลาร์ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์

“ดิฉัน” ตอนนี้ได้เยอะหรือยังคะ

หลวงตา คงไม่ต่ำกว่าล้านดอลลาร์แล้วเวลานี้ เพราะเก็บสองแห่ง เราเก็บไว้ที่ตู้
นิรภัย เวลานี้ทองคำก็ดี ดอลลาร์ก็ดี เราเก็บไว้ที่ตู้นิรภัย เมื่อเห็นสมควรแล้วเราถึงจะ
นำออกมา เรียกว่าเป็นที่แน่ใจทุกอย่างแล้วเราถึงจะปล่อย ไม่นั่นใจเราไม่ปล่อย คอขาด
เราก็ไม่ปล่อย เพราะหัวใจของพี่น้องชาวไทยด้วยความไว้วางใจทั้งประเทศ มาอยู่กับ
เราคนเดียว เราจึงทำสุมสุมหาไม่ได้ เราต้องทำให้เต็มที่ของเรา เรียกว่าคอขาดก็ขาด
ไปเลย เพื่อชาติบ้านเมืองให้ได้ร่มเย็นเป็นสุขเราเป็นที่พอใจ แต่ความสัตย์ความจริง
ของเรานี้จะขาดไปไม่ได้ ต้องมอบไว้กับชาติบ้านเมืองของเรา

เราเอาจริงจั่งอย่างนั้นนี่นะ เราถึงกล้าออกสนามละชิ ไม่กล้าต่ออย่าไม่กล้า
ออกสนาม ไม่กล้ารับไม่ออกแนวรบ นี่กล้ารบทุกอย่างแล้วจึงไม่ถอย ความจนมีมาก
ขนาดไหนเราไม่ถอย เราจะสู้ความจนให้ชนะ จนกระทั่งมีความสมบูรณ์พูนผลขึ้นมา
เข็มขัดของเราตั้งไว้ตรงนั้นนะ เราไม่ได้ตั้งเพื่อความอ่อนแอ โอ้ย ติดหนี้เขามากเห็นจะ
ไม่ไหว ไม่ไหวก็ยิ่งล้มไปเลย ใช้ไม่ได้

“ดิฉัน” แค่นี้ก็เป็นกำลังใจสูง คำพูดของหลวงตา

หลวงตา ต้องอย่างนั้นชิ ธรรมชาติของเราถ้าพูดให้มันเต็มสัดเต็มส่วนเสียเลยว่า
คราวนี้นะเราพร้อมทั้งศาสนา พร้อมทั้งพระมหากษัตริย์ ที่มาให้ความอบอุ่นความร
่มเย็นแก่เรานะ เวลาเริ่มเปิดโครงการที่แรก ฟ้าหญิงจุฬารัตน์ก็เสด็จไปเป็นประธาน หลัง
จากนั้นมาไม่กี่วันพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้า ก็เสด็จไปเยี่ยม
เพื่อไปเป็นประธานเป็นพระเกียรติให้พวกเราทั้งหลายนั่นเอง ให้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ให้
เป็นที่อบอุ่น ให้เป็นกำลังใจของพวกเราทั้งหลาย

เรียกว่างานนี้เป็นงานมหามงคลอย่างยิ่งแล้ว คือพร้อมทั้งศาสนา พระมหา
กษัตริย์ ศาสนา พระพุทธเจ้าก็ส่งหลวงตาบัวมาแทน พระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์
ก็ทรงเสด็จด้วยพระองค์เอง พร้อมพระญาติพระวงศ์นี้เป็นยังงี้ เป็นมหามงคลอย่างยิ่ง
ไม่ใช่เธอ เป็นกำลังใจ เราไม่ได้ทำโดยลำพัง เราไม่ใช่เป็นลูกกำพร้านี้ ลูกกำพร้าพ่อ
แม่ไม่มี มีแต่ลูก พวกกันตันกระวนกระวายอยู่ระส่ำระสายไปทั่วประเทศไทย ไม่มีใคร
เป็นผู้นำ ไม่มีใครเป็นผู้ให้ความร่มเย็น ไม่มีใครเป็นผู้ให้กำลังใจอย่างนั้น

นี่พร้อมแล้วนี่ทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกว่าเราทำ มีพ่อมีแม่ มีผู้ให้ความร่มเย็น
พ่อแม่ของเราคือพระมหากษัตริย์ แล้วศาสนา ก็เรียกว่าเต็มที่แล้ว เวลานี้สมบูรณ์เต็มที่
แล้ว เพราะฉะนั้นจึงขอให้ดำเนินตามเสด็จท่านนะ ตามเสด็จพระพุทธเจ้า ตามเสด็จ

พระมหากษัตริย์ของเรา ให้พระองค์ได้ทรงเบาพระทัยลงบ้าง เวลานี้เครียดเต็มที่แล้ว ใคร ๆ คาดก็ได้ด้วยกัน

เพราะพระองค์เป็นผู้ปกครองประเทศทั้งประเทศใช้ใหม่ละ ประชาชนราษฎรเดือดร้อนพระองค์จะเย็นคนเดียวได้หรือ ต้องร้อน พระองค์ยิ่งจะร้อนกว่ามาก เพราะแบกคนทั้งแผ่นดิน เมื่อคนทั้งแผ่นดินช่วยพระองค์ทำไมจะไม่เย็นพระทัย จะไม่เบาพระทัยละ นี่ละเอาตรงนี้ให้พระองค์เบาพระทัย เอาให้เต็มเหนี่ยวนะอย่าถอยหลัง “ดิฉัน” มีกำหนดเวลาใหม่เจ้าคะ หรือทำไปเรื่อย ๆ

หลวงตา ยังไม่มีกำหนดเวลา เหมือนกับเรารับประทาน เราจะอึดเวลาเท่านั้น หรือเราจะหยุดเวลาเท่านั้น ไม่เอา รับประทานเรื่อย ๆ มันอึดขนาดไหน เผ็ดเค็มเปรี้ยวหวานก็ให้รู้ในชีวหาประสาท ได้มากได้น้อยให้รู้ไปโดยลำดับ ๆ เหมือนกับเผ็ดเค็มเปรี้ยวหวาน จนกระทั่งถึงความอึดไปโดยลำดับ ๆ เรารู้ อึดไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงอึดพอแล้วก็หยุดเอง

อันนี้เราไม่ตั้งเข็มไว้นั้นว่าเวลานั้นจะหยุด เวลานี้จะหยุด เราทำกันเหมือนรับประทาน ให้ต่างคนต่างชนเข้ามาให้ได้เห็น อย่าให้ชาติเพื่อนบ้านเขาได้ชี้หน้าเรานะ เอาให้เขาได้เห็น ให้เขาได้หงนหน้าดู ดีไม่ดีหงนสูง ๆ ขึ้นไปคอหักไปเป็นไร เป็นยังงี้ คือว่าเมืองไทยเราสูงมาก เขาหงนจนคอเขาหักให้ได้เห็นบ้างซิ เวลานี้เขาก็มจนหลังเขาจะหัก ก้มดูเมืองไทยเรต่ำต้อย

“ดิฉัน” แต่จะมีคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่เหมือนกันที่จะรู้สึกว้า อ๊ะ ทำไมคนไทยที่บริสุทธิ์ คนที่ไม่ได้ทำผิดพลาด หลวงตาก็เป็นผู้แสนประเสริฐบริสุทธิ์จะต้องมาหนักหนาช่วยคนที่ทำลายไป

หลวงตา เราเห็นคนตกน้ำไหม เราเดินไปนี่เห็นคนตกน้ำนี้ เราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไร เขาตกน้ำต่างหาก แล้วเราจะช่วยเขาหรือเราจะไปเฉย ๆ เพราะไม่ใช่หน้าที่ จะทำเฉย ๆ อย่างนี้ได้ไหม อันนี้ก็เหมือนกัน เพื่อนบ้านทั่วประเทศจมไปด้วยกันทั้งนั้นแล้ว เราจะเก่งอยู่คนเดียว เดินเฉยไปคนเดียวได้หรือ ถ้าเราเดินเฉยไปคนเดียวไม่ได้ เอ้าช่วยกันซิ นั่นถึงถูก

“ดิฉัน” เพราะจะมีคนคิดอย่างนั้นจริง ๆ เจ้าคะ

หลวงตา คิดให้เขาคิดไป เราย่าไปคิดอย่างเขา เราย่าไปทำอย่างเขา

“ดิฉัน” อยากดั่งให้เขามาคิดเหมือนเราเจ้าคะ

หลวงตา ไม่เหมือนเราก็อ่าง ให้เป็นเรื่องของเขาไป อย่าเอามาเป็นเรื่องของเรา มันเรื่องคนละเรื่อง ถ้าเอาเป็นเรื่องของเขาโลกเมืองไทยเรานี้ก็จม เขาคิดอย่างนี้ไม่ได้

คิดเพื่อฟื้นฟูเมืองไทยเรานี้ละ คิดแบบคนตกน้ำแล้วลงไปเหยียบซ้ำอีก ใช้ไม่ได้ ดูได้ ไหม ต้องแก้กันอย่างนั้นชิจึงทันกัน

“ดิฉัน” คือเวลาเขียนลงไปนี่ อยากรจะปิดประตูให้หมด ใครที่อ่านแล้วเถียงในใจ จะได้เถียงไม่ได้

หลวงตา ให้บอกว่าเป็นโฆหารหลวงตาบัว ให้เปิดหมดเลยนะ หลวงตาบัวนี่ออก สนามแล้ว ไม่มีสะทกสะท้าน ทำมหาพรหมมาก็ไม่ถอย แต่ถ้าพระอรหันต์ พระพุทธ เจ้าไม่แตะท่าน แต่ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมาี้ ใครจะมีอำนาจวาสนาเก่งกล้าสามารถ ขนาดไหนก็ตาม หลวงตาบัวไม่มีคำว่าถอยเลย ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ แล้วไม่แตะนะ

ท่านเหล่านั้นเราไม่ถอย เพราะพวกเหล่านี้มีกิเลสทั้งนั้น เมื่อกิเลสมี มัน ต้องมีความต่ำทรามแทรกเข้ามาด้วยที่จะได้ต่อยกัน เข้าใจหรือเปล่า ความต่ำทรามมี ตรงไหนจะต่อยตรงนั้น ถ้าเป็นธรรมแล้วเราไม่ถอย พระอรหันต์เป็นธรรมทั้งแห่งแตะ ท่านไม่ได้ ถ้าเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วนั้นแตะไม่ได้นะ ผู้ยังมีกิเลสอยู่ตรงไหนนั้นละก็ยังมี อยู่ นั้น ไม่มากก็น้อยยังมี จะต่อยตรงนั้นแหละ ต่อยตรงกิเลสกระเพื่อม

“ดิฉัน” หลวงตาก็เหนื่อยแยะ ขึ้นเวทีต่อย

หลวงตา เหนื่อยก็ช่างหลวงตาเถอะ ขอให้ลูกศิษย์ทั้งหลายได้พร้อมเพรียง สามัคคีกัน หลวงตาเป็นที่พอใจ แม้แต่นอนอยู่นี้ก็ตาม เขาบอกว่าเอาทองมาแล้ว ไหน ๆ หลวงตาจะลุกขึ้นทันที รับเลย มันเหนื่อยเมื่อไร ถ้าได้ทองแล้วไม่เหนื่อย ถ้าไม่ได้ ทองแล้วไม่อยากเล่นกับคนนะ ใครมา หือ ได้ทองมาหรือเปล่า ได้ดอลลาร์มาหรือเปล่า ถ้าเขาไม่ได้ทองมาเราไม่อยากจะคุยด้วย พูดให้มันสนุกบ้างซิ มีตลกบ้าง ตลกแบบพระจะเป็นอะไรไปใช้ไหม แต่ประชาชนเขายังพูดได้ตลกได้มีขีตมีขื่นอะไรของเขา

“ดิฉัน” มีแต่ใครบอกว่าหลวงตาดูมาก

หลวงตา ใครบอกว่าหลวงตาดู

“ดิฉัน” ลูกศิษย์บอกเจ้าคะ เขาพูดกัน

หลวงตา ไปเชื่อเขาก่อนหลวงตา เราอยากช้อย่างนี้ด้วยซำนะ ถ้าพูดอย่างนี้เรา อยากช้อย่า ให้ไปเชื่อเขายิ่งกว่าหลวงตานะ แล้วให้ถือเขาว่า สรรณ คัจฉามิ ด้วยนะ แทน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สรรณ คัจฉามิ

“ดิฉัน” ที่คิดกันเราสองคนที่จะเขียนนี้ละเจ้าคะ คือในเมื่อเราต้องการจะเผยแพร่ให้คนเข้าใจในขบวนการช่วยชาตินี้ ดิฉันขอเรียกว่าขบวนการช่วยชาติ ก็คือจะกันไว้ด้วย ไม่ใช่แค่ว่าเผยแพร่ แต่มีคนติดตามอาจจะมอง เอ๊ะ ทำไมอย่างนั้นอย่างนี้ ดิฉัน ถึงได้ถามอะไรแบบนอกกลุ่มนอกทางเพื่อจะได้เขียนกันไว้ก่อน

หลวงตา ให้ถามมาเลย เรื่องของเราก็อำนาจไปตามเรื่องของเราไปเลย ส่วนเขาจะคิด วิพากษ์วิจารณ์แ่งไหนเป็นเรื่องของหัวใจเขา

“ดิฉัน” ใช่ แต่ว่าคนเขียนก็ยังปล่อยวางไม่ได้เจ้าคะ

หลวงตา ก็พยายามปล่อยบ้างสิ ยังปล่อยวางไม่ได้และไม่สนใจจะปล่อยด้วย ใช่ ไม่ได้ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

“ดิฉัน” ที่รวบรวมได้มานี้จะเริ่มจ่ายเมื่อไรคะ

หลวงตา อันนี้คือเราเห็นว่า อย่างน้อยต้องล้านดอลลาร์ขึ้นไป ส่วนทองคำนั้น ทองคำมีหลายประเภท ถ้าทองคำแท่งแล้วก็เก็บเป็นทองคำแท่งไว้เลยตายตัว ถ้าเป็น ทองคำต่างประเภท เราจะมาหลอมเป็นทองแท่ง ๆ แล้วตีตราสวิสเซอร์แลนด์ใส่ให้ เรียบร้อยเป็นมาตรฐานแล้ว เราก็เก็บเข้าตู้นิรภัย ๆ เมื่อตกลงกันกับผู้รับ เป็นหลักฐาน ยืนยันแน่นอนไม่มีอะไรผิดพลาดแล้ว เราจะมอบให้เป็นระยะ ๆ ไป แล้วจะประกาศให้ ประชาชนทราบทั่วไป ว่าได้มอบทองคำดี เงินก็ดี ครั้งนั้นเท่าไร ครั้งนี้เท่าไร เราจะ ประกาศเรื่อยไป เวลานี้เรายังไม่ได้ทำอะไรพอที่จะประกาศอย่างนั้น ถ้าประกาศก่อนเขาก็ จะว่าหลวงตาบ้าไม่เกินไป เป็นยังไงพอใจแล้วยังที่พูดวันนี้ เป็นยังไง

“ดิฉัน” อร่อย แต่ยังไม่อิ่มเจ้าคะ

หลวงตา ตะกี้ที่ว่าหลวงตาบ้าคุณนั้น คือเขาดูตั้งแต่ผิวเผิน นี่พูดตามความจริงนะ เขาจะดูตั้งแต่ผิวเผิน ๆ คนนั้นเล่าให้ฟัง คนนี้เล่าให้ฟัง เชื่อหูคนอื่น เขาไม่ได้เชื่อความ จริงจากปากเราจริง ๆ ผู้ที่มาอยู่กับเราจริง ๆ ขอยกตัวอย่าง เช่นอย่างพระวัดป่าบ้าน ตาดนะ มากที่สุดคือพระวัดนี้ แล้วท่านเหล่านี้รู้ทั้งนี้ว่าหลวงตาบ้านี้ดู เด็ดทุกสิ่งทุก อย่าง ที่นับที่ใครเวลามาอยู่แล้ว ๆ ไล่หนีก็ไม่หนี ทำไมเป็นอย่างนั้นพิจารณาซิ

แล้ววัดนี้ ๖๐-๗๐ นี้เราหมายถึงว่าเรากันเอาไว้นะ ไม่งั้นยังจะมากกว่านี้ อีก ประกาศลั่นให้ขยับขยายออกไป ครั้นไปละไป ๕ เวลามาละมา ๑๐ อย่างนั้นนะ ไป ละไปเพียง ๕ องค์กร เวลามาละมา ๑๐ องค์กร มันก็หนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ นั่นซิ ที่นี้ความดู ด่าว่ากล่าวไปไหนหมด ตลอดถึงประชาชนทั้งหลายนี้ที่เขาเคยเกี่ยวข้องกับเราแล้ว ไกล่ ชิดสนิทเท่าไร ไล่หนีก็ไม่ยอมหนี ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น หลวงตาบ้าดูอะไรดูแบบนั้น พิจารณาซิ

“ดิฉัน” อย่างที่ดูหนูเมื่อกี้ก็ดีดี ว่ายังไม่ขึ้นต่ออัยกียอมแพ้อ่างนี้ดี

หลวงตา มันต้องเห็นเหตุเห็นผลเสียก่อนซี การดูคนก็ดู ดูด้วยเหตุผลที่ควรดู ดู ด้วยเหตุผลที่ควรดี ดูก็ดูเพื่อดีไม่ได้ดูเพื่อความเสียหาย ดีก็ดูเพื่อความดีไม่ได้เพื่อ ความเสียหายอะไร การแนะนำสั่งสอนเจ้าของเวลาเด็ดเราก็เด็ด แต่เด็ดเพื่อดีของเรา เอาจนกระทั่งถึงว่าเอาชีวิตจะขาดเอาขาดไป นี่ก็เพื่อความดีสำหรับเรา

ที่นี้การแนะนำสั่งสอนคนอื่น เราทำมายังไง ธรรมพระพุทธรเจ้าสอนว่ายังไง พระพุทธรเจ้าดำเนินมายังไง เราก็ทำนั้นมาดำเนิน ที่นี้เขาไม่เคยดำเนินตามพระพุทธรเจ้า เขาไม่เคยฟังธรรมพระพุทธรเจ้า เขาก็ฟังสุมสี่สุมห้า เขาก็พูดสุมสี่สุมห้า หุสุมสี่สุมห้า อย่างหูเรานี้ก็ฟังได้ง่าย เชื่อได้ง่ายละซิ ไม่ได้เชื่อความจริง เชื่อแต่ความจอมปลอม สุดท้ายก็มีแต่หุบปลอมเต็มโลกเต็มสงสาร หูจริงจะไม่มีนะ จำให้ตีคำนี้

“ดิฉัน” ที่นี้อันหนึ่งซึ่งสำคัญที่สุดที่จะเป็นปัจจัยช่วยขบวนการนี้ได้สำเร็จ คือ เมตตานะเจ้าคะ

หลวงตา อ้อ เรื่องเมตตาที่เราเต็มหัวอกอยู่แล้วเราพูดจริง ๆ ทำนี้ทำด้วยความ เมตตาแล้ว ๆ เราไม่มีส่วนแบ่งส่วนอะไรจากใครทั้งนั้นละ เราทำด้วยความเมตตา

“ดิฉัน” นั่นซิเจ้าคะ แต่คำว่าเมตตาที่เราทำ ๆ ไปก็เข้าใจความหมายในระดับ หนึ่ง อยากจะกราบขอให้หลวงตาอธิบายให้ลึกซึ้งเรื่องเมตตาเจ้าคะ

หลวงตา เมตตาพระพุทธรเจ้า เมตตาพระอรหันต์นั้น เป็นเมตตาเหนือโลกเหนือ สงสาร เมตตาเรานี้ยังคลุมเครือไปด้วยกิเลสตัณหา มีเมตตาบ้าง ไม่เมตตาบ้าง ความ เมตตาของพระพุทธรเจ้านั้นเหนือโลกเหนือสงสาร ทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ความเมตตาแล้ว ๆ จะทำให้เป็นอย่างอื่นเป็นไปไม่ได้แล้ว จะทำให้ท่านกริ้วท่านโกรธท่านอะไรนี้ ไม่มี ทาง เพราะความเมตตานั้นเหนือ อ่อนน้อมไปกับหัวใจสัตว์ทั้งหลายทั่วโลกดินแดน ท่าน ไม่มีอะไรแล้ว นั่นละหัวใจพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น

“ดิฉัน” มนุษย์ธรรมดาอย่างพวกเรา ๆ นี้ จะสร้างเมตตาในหัวใจ ทำยังไงเจ้าคะ

หลวงตา สร้างความดีสิ สร้างความดี ภาวนา พุทโธ ธัมโม สังโฆ จะธรรมบทใดก็ ตาม ให้นั่งภาวนาบ้าง นี้นั่งภาวนาหรือเปล่าละนี่

“ดิฉัน” บ้างเจ้าคะ

หลวงตา บ้าง เอะอะก็บ้าง วันหนึ่งได้พุทโธคำเดียวก็บ้างได้ ไช้ไหมละ

“ดิฉัน” มากกว่านั้นเจ้าคะ

หลวงตา เพราะมันมีทางออกได้คนเรา ไช้ไหม ได้ยินคำว่าพุทโธทำบ้านโน้นก็ ตาม เราได้ยินเท่านั้นเราก็บอกว่า”บ้าง”ได้

“ดิฉัน” แต่ว่าการทำให้ตัวเองมีเมตตา นี่ จะต้องฝึกหรือว่ามันเป็นธรรมชาติของ คนเจ้าคะ

หลวงตา คือฝึกใจให้สงบนั้นละ เมตตาจะค่อยเริ่มขึ้นด้วยกัน เมตตาไม่ต้องเสก สรรป็นยอะไรละนะ เมตตาเป็นธรรม เมื่อธรรมมีความสงบเป็นต้นได้เริ่มปรากฏ ขึ้นมามากน้อย ความเมตตา ความอ่อนโยนของใจจะเริ่มขึ้นมา ๆ และเห็นเพื่อนบ้าน มนุษย์ว่ามีหัวใจอย่างไรบ้าง มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง แล้วจะเฉลี่ยถึงกัน

เรามีความสงบร่มเย็นมากน้อยเพียงไร ความที่จิตของเรามีความสงบร่มเย็นนี้ มันพร้อมไปด้วยความอ่อนโยนของจิตนะ แล้วจะชานไปทุกแห่งทุกหน ยิ่งจิตบริสุทธิ์ด้วยแล้ว นิมไปหมดทั่วแดนโลกธาตุเลย ต่างกันอย่างนี้นะ ไม่ต้องเสกสรรเป็นธรรมชาติอย่างนั้นเอง จะทำให้เป็นอย่างอื่นไม่ได้

เรายังทำอย่างนั้นไม่ได้ เราก็พยายามภาวนาทำจิตให้สงบ แล้วเราจะเห็นโทษแห่งความฟุ้งชานวุ่นวาย และเห็นโทษแห่งความโกรธความเคียดแค้นต่าง ๆ ในเวลาที่จิตสงบ จิตสงบไม่มีความโกรธความเคียดแค้น เป็นคุณธรรมอันสำคัญเด่นในหัวใจเรา นี่ละเป็นเครื่องเทียบเครื่องวัดกับสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลายได้ แล้วต่อไปมันก็เป็นคู่แข่งกันได้

ที่หลวงตาพูดวันนี้เปิดโอกาสให้พูดได้หมดเลย ให้ออกได้หมด นี่เป็นโวหารของหลวงตาบัว พระป่า วาจันเลย แล้วอย่าเกรงอกเกรงใจเราว่า กลัวโลกเขาจะตำหนิติฉินินทา ให้เขาตำหนิไปเถอะ ปากเขามี หูเขามี เราอยากฟังก็ฟัง เราไม่อยากฟังก็ไม่ฟัง เราเฉยได้สบาย เขาจะชมเชยก็เป็นเรื่องของปากเขา เขาจะติฉินินทาก็เป็นเรื่องปากเขา หูเราอยากฟังก็ฟัง ไม่อยากฟังก็เฉย ก็เท่านั้นเอง

นี่เราพูดเพื่อเหตุเพื่อผลเพื่อหลักเกณฑ์ต่อชาติบ้านเมือง เราก็พูดตามหลักความจริงอย่างนี้ ใครจะว่าสูงไปต่ำไปให้เป็นเรื่องของเขาเอง เรื่องของเราธรรมเป็นยังไง เราจะพูดไปตามอรรถตามธรรม ให้เขียนไปตามนั้นเลย บอกว่าหลวงตาพูดอย่างนี้ ให้วาจันเลย

หลวงตานี้ออกสนามแล้วไม่ถอย ต่อยตะไปเลย ออย่าว่าแต่แชมเปียนเลย พ่อแชมเปียนมากก็ไม่ถอย ถ้างได้ขึ้นเวทีแล้วเป็นไม่ถอยจริง ๆ แชมเปียนมากก็ต่อย พ่อแชมเปียนมากก็ต่อย ปู่แชมเปียนมากก็ต่อย ต่อยไม่ถอย เอาจนหายใจด้วยกันนั้นแหละ ถ้าเขาไม่หายใจเราก็หายใจเท่านั้นเอง ก็มีสองอย่าง

“ดิฉัน” หลวงตาจิตเข้มแข็ง แต่ร่างกายสู้ไหวหรือเจ้าคะ

หลวงตา ก็เอาที่เข้มแข็งสู้ ที่อ่อนก็อย่าเอามาสู้ชิว เอาที่เข้มแข็งละชิว อ้นไหนอ่อนก็อย่าเอามาสู้ชิว ก็มีเท่านั้นเอง อ้นไหนอ่อนจะไปสู้เขาได้ยังไง ต้องเอาแข็งสู้ชิว อ้นไหนที่จะชนะสู้แหละ

“ดิฉัน” เอาเรื่องโครงการนี้พักไว้ชนิดหนึ่งนะเจ้าคะ ขอเรื่องเกี่ยวกับธรรมะชนิดหนึ่ง เมื่อกี้ตอนแรกเลยนี้หลวงตาบอกว่า ตอนนี้ก็เลสมันครอบงำประเทศ ครอบงำวงการต่าง ๆ ทั้งหมด แต่ที่นี้ที่จะให้คนมาศึกษาปฏิบัติธรรมมันคงไม่่ง่าย แล้วเราจะทำยังไง

หลวงตา ต้องเอาเราก่อนซิ มันควรจะสองก็ให้สองไป ไม่ควรสองก็ให้มันหนึ่งแต่เราเรื่อย ๆ ไปซิ พระพุทธเจ้าเสด็จออกทรงผนวช พระองค์ก็เสด็จออกเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น เวลาธรรมเต็มพระทัยแล้ว ประกาศสอนธรรมได้สามแดนโลกธาตุ ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า เราก็เอาเราเป็นคนเดียวเสียก่อนซิ ต่อไปจะกระจายไปเอง เมื่อเรามีสมบัติมากแล้วเก็บไว้ไม่อยู่แหละ มันหากมาเอง ๆ เป็นเอง

หลวงตาก็เคยพูดแล้วนี่นะ เราอยู่ในป่าในเขาเราว่าจะตายคนเดียว เราไม่ได้คิดว่าเราจะมีชีวิตรอดมา เพราะพัดกับกิเลสไม่ถอยเลย ครั้นแล้วก็ถูกศิษย์ลูกหาเต็มเมืองอย่างนี้จะทำยังไง เราไม่ได้เชื่อเชิญไม่ได้ไปหาใครนะ หากเกาะที่เดียวพริบ ๆ ตั้งแต่พระเณรขึ้นไปจนกระทั่งถึงฆราวาสเต็มอยู่นี้ตลอดเวลา ไม่มีเวลาว่างเลย เมื่อเป็นอย่างนั้นจะทำยังไง มันเป็นเอง เราไม่ได้หามันเป็นเอง

เวลาเราหาธรรมเราหาอย่างนั้น เราเอาชีวิตเข้าแลกคนเดียว เราตายคนเดียว ไปคนเดียวเสียด้วยนะ เราไปปฏิบัติธรรมเราไม่เอาใครไปด้วย เราไปคนเดียว สู้คนเดียว อยากกินก็กิน ไม่อยากกินไม่ต้องกิน ก็วันก็ตามการภาวนาไม่ถอย ชัดกันจนกระทั่งอย่างว่าละ ผោศพกิเลสเรียบร้อยแล้วยังไม่ลงจากเวทีเลย พระเณรเกาะพริบเลย จากนั้นมาก็สอนเรื่อยมาจนกระทั่งปานนี้

วันนี้เป็นที่เข้าใจแล้วหรือ ที่พูดเปิดหัวอกให้ฟังวันนี้เราไม่เคยพูด ปี ๔๐-๔๑ นี้เราพูดนะ แต่ก่อนธรรมประเภทนี้เราครองมาแล้วได้ ๔๙ ปี ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ เราฟังกิเลส ผោศพกิเลสมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ แล้วหมู่เพื่อนพระเณร ประชาชนทั้งหลาย เกาะเรามาตั้งแต่นั้น เราก็พูดเต็มเหนี่ยวหมดไส้หมดพุงหมดตับหมดปอดเรื่อยมา แต่เราไม่ได้เอาตัวออกยัน

มีแต่ของกลางเต็มเลย โจรผู้ร้ายอยู่ในท่ามกลางของกลางนั้นแหละ แต่ยังไม่ได้รับสารภาพว่าเราเป็นคนขโมยมา แต่ปี ๕๔๐-๕๔๑ นี้ได้ออกแล้วว่าเราเองเป็นคนขโมยมา ว่าอย่างนั้น นี่ละที่ทำได้รู้แล้ว ว่าจั้นเลย ธรรมประเภทนี้ได้รู้มาเท่านั้นปีเท่านี้ปี แล้วจนกระทั่งถึงว่าครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายของเรา ตายแล้วเราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว

เราแนในหัวใจเราไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านทูลถามใคร พระสาวกอรหัตตอรหันต์ แม้ที่สุดจะเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลถามปัญหา พอไปตรัสรู้ปั้งกลางทางแล้วกลับมาเลยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า เป็นเพราะอะไร อันนี้ธรรมประเภทเดียวกัน ของอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ตามกันหาอะไร มันประจักษ์ใจ เรียกว่า สนุทธิฐิติโก ประกาศปางขึ้นในหัวใจแล้ว หยุดทันที ความสงสัยสนทน่ที่ที่เคยเป็นมาสักเท่าไร หายหมดในขณะเดียวกัน ไม่มีอะไรเหลือ

“ดิฉัน” ที่นี้พอเปิดใจอย่างนี้แสดงว่า จะแปลเองได้ไหมเจ้าคะว่า ที่หลวงตายอมเปิดใจเปิดตัวตอนนี้ เพราะสถานการณ์เลวร้ายมาก

หลวงตา เราไม่อยากพูดว่าสถานการณ์เลวร้ายนะ บอกว่าเราแก่มากแล้วจะเก็บไว้ทำไม เราเปิดเสียบ้าง ใครที่มีหุมีตา ที่จิตใจเป็นอรรถเป็นธรรมเป็นสรีรมงคล ก็ให้เขาได้ธรรมเหล่านี้ไปเป็นเครื่องระลึกในจิตใจของเขา ถ้าจิตใจที่มันต่ำทรามเหลือเกินก็ให้เป็นกรรมของสัตว์ เราก็ปล่อยผ่านไปเสียสิ่งเหล่านั้น เราจะเอาเฉพาะอันนี้ จะว่าเห็นสถานการณ์มันเลวร้ายนี้ ถึงเราจะพูดอย่างนี้ไม่พูดอย่างนี้เราก็เห็น เพราะฉะนั้นเราถึงได้ออกมาสนาามรบอย่างนี้ เราก็เห็นอยู่แล้ว เราไม่จำเป็นต้องเอาธรรมเหล่านั้นมาอวดมาอ้างมาเป็นพยาน เราก็เห็นอยู่แล้ว

“ดิฉัน” อย่างเวลาคนบริจาคถวายเงินปัจจัยหลวงตามาตลอด เยอะแยะมากมาย ทำไมไม่สร้างวัดโก้ ๆ หรุ ๆ

หลวงตา สร้างอะไรโก้ ๆ เป็นเรื่องของกิเลส โก้ในธรรมซี ให้สว่างามอยู่ในหัวใจนี้ สว่างจ้าอยู่ในหัวใจนี้ เอาผ้าขี้ริ้วห่อทองพอแล้ว อย่าเอาผ้าทองคำมาห่อขี้หมาเลย เดี่ยวนี้มันกลายเป็นเอาผ้าทองคำมาห่อขี้หมา วัดวาอาวาสศาสนาเลยโก้หรุไปหมดเลยนะ แต่หัวใจมันเป็นไฟ ไม่ได้มองดูหัวใจ ดูแต่ที่อิฐที่ปูนที่หินที่ทรายเพราะไม่เคยสนใจดูหัวใจ

เราพอแล้วในหัวใจของเรา พอหมด อะไรจะหุหุรามาให้เรา ไม่หุหุรามาให้เรา เราไม่สนใจ ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมชาติที่เราครองอยู่เวลานี้แล้ว เท่านั้นพอ

“ดิฉัน” อีกวิธีหนึ่งนะเจ้าคะ ที่เป็นวิธีหาเงินเข้าวัดได้เยอะ

หลวงตา ไปหาทำไมหาเงินเข้าวัด หารธรรมเข้าวัดมันถึงถูก หามาอะไร เขาหาเงินกันเต็มบ้านเต็มเมือง กองทุกซัดเต็มบ้านเต็มเมืองเพราะคนหาเงินนั่นเอง หาดีดหาดีนหาไม่รู้จักประมาณ หากจนจะเป็นจะตาย ถ้าหารธรรมไม่เป็น เมื่อธรรมเต็มใจแล้ว วุสิตปุระหุมจริย์ กตฺ กรณียํ นาปรํ อิตถตตยาตติ ปชานาติ เสร็จแล้วงานของศาสนา กิจการงานต่าง ๆ ของธรรม งานในศาสนานี้เสร็จสิ้นแล้ว กิจอื่นที่ควรทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ถ้าเป็นน้ำก็เต็มแก้ว เท่านั้นพอ

อันนี้มันมีแต่ความหิวโหยเต็มบ้านเต็มเมือง มีมากเท่าไรยิ่งดันยิ่งรณยิ่งเป็นบ้ากัน มหาเศรษฐีนั้นละคือมหันตทุกข์อยู่ตรงนั้น เรามองข้ามไปทำไม มองดูมหาเศรษฐีอย่ามองดูสมบัติเงินทองข้าวของ ให้มองดูหัวใจเศรษฐี ความโลภก็มากที่สุด ความรับผิดชอบมากที่สุด เรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายมากที่สุดอยู่กับมหาเศรษฐี นั้นละไฟอยู่ที่นั่น ให้ดูที่นั่นซิดูคน

ดูตั้งแต่ข้างนอกมันก็เป็นบ้าไปด้วยกันหมดทั้งโลก อันนั้นดีอันนี้ดี เรา
จะเอาอย่างนั้นเราจะเอาอย่างนี้ จนกระทั่งวันตายไม่ได้อะไรเลย ตายแล้วก็นิมนต์พระ
มา กุสลา ฐมฺมา กุสลา ฐมฺมา อีตานี้ตายแล้วไปไหนนา ไม่เห็นได้เรื่อง

สร้าง กุสลา ให้เต็มหัวใจเจ้าของแล้วประกาศบ้างเลย นี่ประกาศแล้วนะ
บอกตรง ๆ เลย บอกว่าหลวงตาบัวตายแล้วอย่านิมนต์พระมา กุสลา นานา เรา กุสลา
ฐมฺมา ของเราเต็มหัวใจ เราพอทุกอย่างแล้ว เราไม่ต้องการอะไรหมด บอกตรง ๆ แล้ว
เราบอกแล้วนี่บอกอย่างเต็มเหนี่ยวเลย บอกอย่างไม่สะทกสะท้าน บอกด้วยความ
ประจักษ์ใจของเรา เราไม่ต้องไปถามใคร เราอิมเราก็บอกว่าเราอิม เวลาเราหิวเราก็รู้มา
โดยลำดับลำดับมา จนกระทั่งถึงเราอิม อิมแล้วพอแล้วเต็มที่แล้ว เราก็รู้ในหัวใจของเรา
เราถึงไม่ไปถามใครแหละ

ใครจะว่าบ้าก็ว่าไป ปากเขาต่างหาก ปากเราไม่เป็นบ้าจะเป็นไรไป เรื่อง
ความสำคัญมั่นหมาย ความคิดต่าง ๆ ความตึจฉินนิทา หาความสิ้นสุดไม่ได้ โลกของ
กิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าโลกของธรรมแล้วพอ ควรตติ ควรชมชม ชมด้วยเหตุด้วยผล ตติ
ด้วยเหตุด้วยผล เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น

ถ้ากิเลสแล้วตติะ ชมตะ ถ้าพอใจคนนี่ชมไปเลย มันจะเลวมาสักขนาด
ไหนก็ชมไปเลย ถ้าไม่พอใจแล้วติไปเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้นเรื่องของกิเลส ไม่มีประมาณ
ไม่มีเหตุมีผลคือเรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องธรรม มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์มีประมาณ ต่าง
กันอย่างนี้นะ เข้าใจ

“ดิฉัน” เข้าใจ แต่อันหนึ่งที่ข้องใจนะเจ้าคะ ว่าทำไมกิเลสนี้มันง่าย ๆ

หลวงตา กิเลสมันอยู่กับหัวใจคน มีแต่ต่างคนต่างส่งเสริม มันก็มีอำนาจมากซิ ถ้า
ต่างคนต่างทำลายมัน ต่างคนต่างสั่งสมธรรมขึ้นมา ธรรมก็มีอำนาจปราบกิเลสได้ พระ
พุทธเจ้าบริสุทธิ์ได้เพราะปราบกิเลสนี้ พระอรหันต์ท่านบริสุทธิ์ได้เพราะปราบกิเลส
ท่านไม่ใช่บริสุทธิ์ได้เพราะการส่งเสริมกิเลสนี้นะ

“ดิฉัน” เข้าใจเจ้าคะ แต่ต้องเก่งกาจจริง ๆ ถึงจะปราบกิเลสอยู่ คนปัญญาอ่อน ๆ
(โอย รู้แล้ว) ถอนคำถามเจ้าคะเดี่ยวโดนตุ ถามไปได้ครึ่งทางนี่คำตอบออกได้

หลวงตา หือ ว่าง

“ดิฉัน” เมื่อกี้หนูเรียนถามไปครึ่งทาง แล้วนี่คำตอบได้แล้วไม่ถามเจ้าคะ

หลวงตา อย่างนี้ละกิเลส มันสลับซับซ้อนมาก มันละเอียดสุด ให้ขึ้นต่อกรกับ
กิเลสเสียก่อน เราจึงกล้าพูดได้เต็มปาก ตั้งแต่ก่อนเราไม่เคยพูดเพราะไม่เคยรู้ ไม่เคยรู้
เรื่องของกิเลส ไม่เคยปราบกิเลสให้อยู่ในเงื้อมมือ เหนือกิเลส ทีนี้เวลาปราบให้มันอยู่

ในเงื้อมมือ เหนือมันทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว มันจะออกแเงไหน ๆ นี่เห็นหมด ๆ กลมกลายของมันหลอกลวงโลกชนิดไหน ๆ นี่เห็นหมดรู้หมด

เพราะฉะนั้นจึงกล้าสามารถพูดได้หมดถ้าจะพูดนะ นอกจากอะไรควรพูดไม่ควรพูด เพื่อโลกสมมุติ สูงต่ำมันมี นี่เราก็อบายผ่านไป ๆ ถ้าอันไหนที่ควรว่าเราก็อบายไป เหมือนกับเราไม่รู้สิ่งที่เราไม่พูด ความจริงเรารู้

นี่ก็เหมือนกันอย่างที่ว่า กิเลสนี้ความฉลาดแหลมคมของมัน อย่างที่เราจะบำเพ็ญคุณงามความดีนี่นะ แล้วใครระลึกบ้างว่าเราสร้างความดีนี่มันยาก ๆ คำว่ายากนั้นคือกิเลสทำให้ยากต่างหาก การทำดีไม่ได้ยากนี่นะ ธรรมท่านไม่ได้ยาก มันกิเลสขวางทางต่างหากยาก แต่ไม่มีใครมองตรงนี่นะซิ แต่ธรรมท่านมองเห็นนี่ เข้าใจหรือเปล่า

เราจะทำคุณงามความดีประเภทใดก็ตาม แม้ที่สุดเราคุยกันอยู่สนุกสนานนั้นะ ถ้าระลึกถึงเวลาที่จะทำวัตรแล้ว โอ๊ย วันนี้เหนื่อยมากเห็นจะไม่ไหว นั่นเห็นไหมกิเลสสร้างแล้ว สร้างขวกหนามไว้แล้วให้อ่อนเปียกไปหมดเลย ถ้าคุยกันนี้เป็นบ้าไปเลยก็ไม่ว่าตัวว่าเป็นบ้า ครั้นเวลาจะสร้างตัวให้เป็นคนดี ไหว้พระสวดมนต์ โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว นั่นเห็นไหมกิเลสสร้างให้แล้ว สร้างความอ่อนแอให้แล้ว เรารู้ไหมตอนนี้

เมื่อเวลาผ่านไปแล้วก็รู้มันหมด กลมกลายของมันออกแบบไหน ๆ กลมกลวงโลกของมันจะออกแบบไหน ๆ ไม่รู้พระพุทธเจ้าสอนโลกไม่ได้ พระพุทธเจ้าขำมันไม่ได้..ไม่รู้เหนือมัน อย่างนั้นละความรู้ของพระพุทธเจ้า ความรู้ของพระอรหันต์ เป็นความรู้ที่เหนือกิเลสทุกประเภท ความรู้เหนือโลก ว่างั้นเถอะนะ เพราะฉะนั้นจึงมองโลกได้ทะลุปรุโปร่งไปหมด

พวกเรานี้ความรู้ที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลส เรียนจบอะไรมาก็ตาม จะสูงจะต่ำขนาดไหนก็ตามก็เป็นเครื่องมือของกิเลส เรียกว่าเป็นนักโทษของกิเลสก็ได้ เป็นเครื่องมือของกิเลสทั้งนั้น แต่เครื่องมือของธรรม เรื่องของธรรมนี้เหนือกิเลสทั้งหมดเห็นหมด นั่นมันต่างกันนี่นะ พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านไม่ได้สอนด้วยความมีกิเลส สอนด้วยความพ้นกิเลสแล้ว เหนือกิเลสแล้ว พวกเราสอนกันสอนอยู่ใต้อำนาจของกิเลส ผิดกันอย่างนี้ละ มันก็ผิดไปตามแถวตามแนวของกิเลสนั่นแหละ

ความรู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคมขนาดไหน ก็ไม่พ้นกองทัพที่กิเลสจะเหยียบย่ำจนได้นั่นแหละ เพราะไม่เหนือมันนี่ ถ้าความรู้ของธรรมที่ได้ปฏิบัติทางใจจนสุดขีดแล้ว ความรู้อันใดเป็นความรู้ที่เหนือกิเลสทั้งนั้น เป็นสุขได้ ๆ

เราเรียนธรรมะนี้ ถ้าเรียนอย่างนี้ก็เป็นเรื่องของกิเลสไปเสีย เรียนสอบได้นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก มหาเปรียญก็ประโยชน์ ทีนี้ก็ภูมิใจว่าตัวเรียนรู้

ได้เท่านั้น ๆ นั่นแบกกิเลสแล้วนั่น เวลาอยากจะรู้มันก็ขึ้นเวทีเสียก่อน ฟัดกันเสียก่อน กิเลสเหล่านี้พังลงไปถึงรู้ว่า อ้อ เหล่านี้เป็นความสำคัญเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น มันก็รู้ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนภูมิใจ ไม่รู้นะ ครั้นเวลาเหนื้อมันแล้วก็รู้ เห็นความโง่ของตัวเองพุดง่าย ๆ มันเคยโง่มาอย่างไรต่อกลมาของกิเลส เวลามันเหนื้อมันก็รู้

“ดิฉัน” ของอย่างนี้สอนกันได้ไหมเจ้าคะ หรือต้องฝึกเอง

หลวงตา สอนให้ฝึก สอนเฉย ๆ ไม่ฝึกไม่เอา ชี้แจงสอน

“ดิฉัน” แต่ถ้าสมมุติว่าไม่ได้รับการสอน ฝึกด้วยตัวเองนี้ มีทางไหมเจ้าคะ

หลวงตา ต้องมีการแนะ อย่างสอนนี้แล้ว ถ้าไม่มีจริง ๆ ก็ทำไม่ได้คนเรา ไม่เหมือนกิเลสนะ กิเลสไม่มีครูสอนมันก็เป็นไปเอง แต่ธรรมะนี้ต้องมีครูสอน ผิดกันตรง นี้ละ ผิดกัน

“ดิฉัน” หลวงตาเหนื่อยหรือยังเจ้าคะ

หลวงตา อ้าว แล้วมีอะไร มีข้อข้องใจตรงไหนอีกบ้างละ

“ดิฉัน” เมื่อกี้ถามไม่จบ พอตีรู้ตัวว่าเดี๋ยวโดนเบรก คราวนี้ถามใหม่เจ้าคะ ทำไมวัดนี้ไม่มีวัตถุมงคลแบบให้คนมาเช่าไปบูชา โอ้โห รายได้ช่วยชาติเป็นพะเนินเลย เจ้าคะ

หลวงตา อันนี้ยอมสารภาพนะ หลวงตานี้อำนาจวาสนาน้อยไม่มีวัตถุมงคลและ ต้องการตั้งแต่หัวใจเป็นมงคลอย่างเดียว วัตถุเป็นมงคลนี้หลวงตาไม่สนใจ พระพุทธเจ้าก็ไม่พาสใจกับวัตถุมงคลยิ่งกว่าหัวใจเป็นมงคล เอาเท่านั้นเข้าใจหรือยัง หัวใจเป็นมงคลนั้นขลังมากนะ วัตถุเป็นมงคลนี้ทำคนให้ทะนง สัมเนื้อสัมตัว มีพระห้อยคอไปนี้ก็เลยนึกว่าตัวมีพุทธโธแล้ว มีพระขลัง ๆ แล้ว มันสำคัญไปอย่างนั้น

เดี๋ยวนี้มันมีแต่ของขลังนอก ๆ อย่างนี้ ขลังในไม่มี มีแต่ขลังนอก ๆ พอเห็นกันแล้วเอาพระออกอวด นี่พระรุ่นนั้น นี่พระรุ่นนี้ มีแต่พระรุ่นนั้นรุ่นนี้ เจ้าของไม่ทราบรุ่นไหน ไม่สนใจ

“ดิฉัน” วันนี้ซาบซึ่ง ธรรมดาดิฉันไปสัมภาษณ์ที่ไหน พุดเป็นต่อยหอย วันนี้ซาบซึ่งมากถามอะไรไม่ออก

หลวงตา โอ้โห ธรรมพระพุทธเจ้าฟังซินะ ถ้าไม่มีใครถามเราก็จะพุดเป็นคำสุดท้าย ธรรมพระพุทธเจ้านี้ไม่ใช่ธรรมแบบที่โลก ๆ เห็น ๆ รู้ ๆ สัมผัสสัมพันธกันอยู่นี้ นะ อันนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ที่โลกคลุกเคล้ากันอยู่เวลานี้ ขี้ขี้ยากันอยู่นี้มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้น เหมือนกับขี้ขี้ยาขี้หุมราขี้หมาแห้ง เต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร ทองคำทั้งแท่งมันไม่มีในหัวใจ พระพุทธเจ้าท่านทองคำทั้งแท่งนี้ กับมาตุบุตรดูคุณมันต่างกันยังไง ความรู้ของพระพุทธเจ้า ความทรงอยู่แห่งธรรมของพระพุทธเจ้า

กับความรู้กับความทรงอยู่ของพวกเรานี้ ต่างกันยังไง เพียงเท่านั้นพอเข้าใจไม่ใช่หรอ
นั่นละเหนือขนาดนั้นละเหนือโลก

ท่านถึงได้ท้อพระทัย เวลาตรัสรู้แล้ว โอโห ทั้ง ๆ ที่ปรารถนาจะเป็น
พระพุทธเจ้าสั่งสอนโลก เวลาตรัสรู้ปั้งขึ้นมาแล้วท้อพระทัย จะสอนไปได้อย่างไรหนาแน่น
ขนาดนี้ แล้วจะสอนไปได้อย่างไร น้ำพระเนตรก็ร่วงเลยเทียว สงสารโลก แต่ว่าในขณะนั้น
ว่าสุดวิสัยที่จะสั่งสอนโลก เพราะมันหนาเสียจนเกินไป สุดวิสัยที่ธรรมเหล่านี้ ที่เหนือ
โลกที่สุดนี้ ใครจะอาจเอื้อมถึงได้ เรามารู้อย่างนี้ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์พอแล้ว ถึงกับเกิด
ความท้อใจ จากนั้นมาก็ทรงทบทวน ถึงเรื่องอุปนิสัยใจคอของสัตว์โลกว่ามีต่าง ๆ กัน

ที่นี้เราเทียบนะ ก็เหมือนภูเขาทั้งลูกนี้มันหนาแน่นไปด้วยกิเลสทั้งนั้น ภูเขา
ทั้งลูกนี้คือกิเลสทั้งภูเขาเลย แล้วสิ่งที่เป็นสารคุณ ผู้ที่จะหลุดพ้นออกจากภูเขานี้มี
อะไรบ้าง มีแร่ธาตุต่าง ๆ มีต้นไม้ มีสัตว์ต่าง ๆ ที่พอจะหยิบเอามาเป็นประโยชน์ได้ ก็
ไปเที่ยวถอดเที่ยวถอนเอาตรงนั้นตรงนี้ ๆ มาเป็นประโยชน์ แต่จะยกเอาภูเขาทั้งลูกนั้น
กิเลสมันหวงมาก ยกไม่ได้

ที่นี้พระองค์ก็พิจารณา ผู้ที่มีอุปนิสัยปัจจัยที่พอจะรู้จะเห็นได้นี้ยังมีอยู่
ไหม พิจารณา อ้อ มี ก็เหมือนอย่างวัตถุต่าง ๆ ที่มันแทรกอยู่ในภูเขานี้ อันเป็นสาระนี้
มีอยู่ พระองค์จึงได้ทรงเล็งญาณว่ามีแล้วก็แนะนำสั่งสอนโลก แล้วก็หยิบเอาไปถอนเอา
ไป เท่าที่จะเป็นไปได้เท่านั้นนะ พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์มา มาสั่งสอนโลกนี้ มาถอน
เอาสาระสำคัญ ๆ จากโลกจากบุคคลแต่ละราย ๆ ออกไป ๆ ส่วนที่มันหนาแน่นจริง ๆ
เป็นภูเขาทั้งลูกนั้น กิเลสหวงมาก ก็เป็นอันว่าปล่อยให้มันเสีย

นั่นละความเลิศเลอของพระพุทธเจ้าขนาดนั้นละ จนขนาดที่ว่าสอน
โลกไม่ได้ อันนี้วิเศษขนาดไหน จนว่าสุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้ ทั้ง ๆ ที่พระองค์ก็เคย
ครองโลกแบบนี้มาแล้วเหมือนกัน แต่พอมาเห็นแล้วเห็นมันหนาเสียจนเกินไป ทั้ง ๆ ที่
แต่ก่อนพระองค์ก็หนาเหมือนกัน แต่พระองค์ทำไม่ว่าหนาแต่ก่อน เวลาเห็นของ
เลิศของประเสริฐแล้วถึงได้เห็นว่าโลกนี้หนาขนาดไหน พระองค์ก็ทรงสั่งสอนเรื่อยมานี้
๒,๕๐๐ ปี ต่อไปก็ ๕,๐๐๐ ปี

คือพระโอวาทที่วางไว้เป็นบันไดเป็นแนวทางเดิน ๕,๐๐๐ ปี สัตว์โลก
ทั้งหลายจะระลึก พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ระลึกถึงบาปถึงบุญได้แค่ ๕,๐๐๐
ปี จากนั้นกิเลสจะกลืนหมดไม่มีอะไรเหลือ คำว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ ไม่มีความหมาย
ในใจ คำว่าบาปว่าบุญ นรกสวรรค์ ไม่มีความหมายในใจ ตามความจริงที่พระพุทธเจ้า
ทรงสั่งสอนไว้แล้วเป็นความจริงอย่างนั้น แต่จะไม่มีมีความหมายในหัวใจสัตว์ สัตว์จะ
หมუნไปตามกิเลสตัณหาทั้งนั้นเลย

นั่นละศาสนาหมตหมตที่หัวใจสัตว์โลกต่างหาก ไม่ได้หมตที่คัมภีร์ไบ
 ลาน หมตจากหัวใจโลก ขาดความนับถือทุกสิ่งทุกอย่างสนใจแต่กิเลส หมุนตัวเป็นกง
 จักรไปเลย นั่นละศาสนาหมตหมตตรงนั้น นั่นละศาสนาเลิศเลิศอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นนาน ๆ จึงได้มีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งมาตรัสรู้ เพราะ
 เป็นของที่อยู่ดีได้ยากที่สุด ธรรมนี้เลิศเลอที่สุดแล้ว จึงนาน ๆ มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้
 เสียองค์หนึ่ง ๆ แต่จะตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ สร้างพระบารมีมาสักเท่าไร ๑๖ อสงไขย
 แสนมหากัป ๘ อสงไขยแสนมหากัป ๔ อสงไขยแสนมหากัป สามประเภทของพระพุทธ
 เจ้า

“ดิฉัน” แปลว่าอะไรเจ้าคะ

หลวงตา ๑๖ อสงไขย คือถ้าเราแปลตามศัพท์ ๑๖ อสงไขย แปลว่านับไม่ได้ถึง
 ๑๖ ครั้ง นับไม่ได้ถึง ๘ ครั้ง นับไม่ได้ถึง ๔ ครั้ง แล้วที่เหลือไปอีกยังแสนมหากัปอีกนะ
 แสนมหากัป ๆ ด้วยกัน นี่ก็เศษออกไปอีก เศษจากนับไม่ได้ ยังเลยนับไม่ได้ไปอีก นี่ละ
 แต่ละพระองค์นานขนาดไหน กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นี้นานขนาดนั้น
 จึงได้อุบัติขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้าแล้วสั่งสอนโลก สั่งสอนโลกก็เป็นไปตามนิสสัยวาสนา
 ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์

เพราะนิสสัยวาสนาพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ก็ไม่เหมือนกัน มีสูงมีต่ำ
 ต่างกัน อันดับแรกคือ ๑๖ อสงไขยแสนมหากัปนี้ มีอานุภาพมีบุญญาภิบาลมากที่สุด
 เรียกว่าเป็นอันดับหนึ่ง อายุขัยก็สูง แปดหมื่นปี เก้าหมื่นปี ท่านบอกไว้ในตำราพุทธ
 วงศ์ แล้วก็ ๘ อสงไขย นี่ก็รองลำดับกันลงมา ๔ อสงไขย นี่นิสสัยวาสนา

ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาในการทำประโยชน์ให้โลก
 นี้มีด้อยต่างกัน อย่างท่านแสดงไว้ในพุทธวงศ์ วงศ์ของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ท่านแสดง
 ไว้อย่างนั้น แต่ละพระองค์ที่จะมาตรัสรู้นี้ สร้างบารมีมานานขนาดนั้น ไม่ใช่เรื่องเล็ก
 น้อยนะ เพราะฉะนั้นเวลาตรัสรู้แล้วถึงแดนประเสริฐเลิศเลอ เหมือนหนึ่งว่าไม่มีใคร
 เอื้อมถึง ว่างั้นเถอะนะ แต่ก็เอื้อมถึงจนได้ด้วยทางเดินที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ก็ค่อยเดิน
 ใต้เท้าไปถึงเอง ๆ

เช่น โอวาทคำสั่งสอนแนะนำสั่งสอนไว้ อย่างในอรรถในธรรมท่านแสดง
 ไว้ นั่นคือแนวทางทั้งนั้นแหละ ให้ดำเนินตามนั้น แต่ถ้าไม่ดำเนินตาม จะแบกคัมภีร์จัน
 หลังหักก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ผู้ปฏิบัติต่างหากเป็นผู้จะได้รับประโยชน์ เท่านั้นละ
 นะ วันนี้เอากันเสียใหญ่ ต่อไปนี้จะทำให้ศิลาให้พรกัน

อ้าว อะไรอีก ถวายเธอนี้ ดอลลาร์เธอ มา ที่นี้เอาดอลลาร์มา เอา
 ธรรมก็ให้แล้ว ให้ธรรมไปแล้ว ที่นี้จะเอาดอลลาร์กลับมา เอ้า นี่ทองคำ รับ ๆ นี่เห็น

ไหมฝนตกทีละหยดละหยาด จะทำท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มได้ด้วยฝนทีละหยดละหยาด ตกไม่ถอย เป็นอย่างนั้นละ เต็มได้ ท้องฟ้ามหาสมุทรเต็มได้ด้วยน้ำที่ตกทีละหยดละหยาดนี้

เรามั่นใจว่าคราวนี้เมืองไทยเราจะไปรอด แล้วก็อยากจะพูดไว้อีกด้วยว่า ถ้าคราวนี้ไปไม่รอดและตั้งตัวไม่ได้แล้ว ก็ไม่ทราบว่คราวไหนจะไปได้ รู้สึกจะหมดหวังว่างั้นเลยนะ เพราะฉะนั้นจึงเอาคราวที่ควรจะได้นี้ ให้ต่างคนต่างตัดดวงให้เต็มเหนี่ยวนะ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เต็มภูมิแล้วที่นำพวกเราทั้งหลายให้ได้รับความร่มเย็นและให้กำลังใจ ให้ความอบอุ่นแก่พวกเราเต็มภูมิแล้วนะ มีแต่พวกเราจะตามเสด็จพระพุทธเจ้าเท่านั้นละ เอาให้เมืองไทยเราฟื้นฟูขึ้นมา ให้เมืองนอกที่เขา กำลังจะชี้หน้าเราอยู่นี้ ให้เขาได้หงายหน้าแหงหน้าดูเป็นไร

“ดิฉัน” ขอพรสำหรับคนที่จะอ่านเจ้าคะ

หลวงตา ให้หมดแหละ ลงว่าให้ให้หมดไม่เสียหาย

“ดิฉัน” หนูอยากจะขอพรพิเศษนอกเหนือจากตะกั่วนี้คือว่า เราสองคนจะสามารถเขียนได้ให้ถึงใจคนอ่าน

หลวงตา เอา ๆ ให้สามารถนะ ถ้าไม่สามารถกลับมาอีก มันบกพร่องนี้ บกพร่องตรงไหนทางนี้จะสอนอีก เอ้า ขึ้นไปต่อยต่อกรกันอีก เอาจนได้ชัยชนะกลับลงมา เอาละนะ

จดหมายกราบเรียนถามภายหลัง

ดิฉัน โครงการช่วยชาติของหลวงตาในครั้งนี้ นั้น เป็นเรื่องของทางโลกโดยตรง ส่วนหลวงตาซึ่งเป็นผู้ประเสริฐแล้วในทางธรรม อาจไม่สันทัดในเรื่องธุรกิจการเงินระดับประเทศ ซึ่งเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง จึงขอทราบแนวทางปฏิบัติกว้าง ๆ อย่างเช่นจะทำงานร่วมกับรัฐบาล หรือหน่วยงานใด ๆ ฯลฯ

หลวงตา โครงการช่วยชาติในครั้งนี้ ยังไม่ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเป็นหลักการอย่างแน่นอน ดังที่กล่าวแล้วว่า เป็นเรื่องธุรกิจการเงินระดับประเทศ ซึ่งเป็นเรื่องของทางโลกโดยตรง เต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง จึงต้องรอปริกษากับคณะกรรมการซึ่งล้วนแต่เป็นลูกศิษย์ เป็นผู้รู้ผู้ชำนาญ ผู้มีความสามารถ ในทุกแขนงวิชาทางทางโลก และเป็นผู้มีคุณธรรม มีจิตใจบริสุทธิ์โปร่งใสในการทำงาน จะร่วมกันกำหนดหลักการปฏิบัติให้เกิดผลประโยชน์แก่ประเทศชาติอย่างสูงสุด เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างแน่นอนต่อไป

ดิฉัน เรื่องใหญ่โตขนาดนี้ แม้หลวงตาจะเป็นผู้ตัดสินใจแต่เพียงผู้เดียว แต่ก็จำเป็นต้องมีขบวนการและบุคคลต่าง ๆ รองรับ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ความไว้วางใจสูง เพราะจำนวนเงินมหาศาล จะมีขั้นตอนอย่างไรบ้าง

หลวงตา ดังที่กล่าวแล้วว่าหลวงตาจะเป็นผู้ตัดสินใจแต่เพียงผู้เดียว ขบวนการและบุคคลต่าง ๆ ที่รองรับการทำงาน ล้วนแต่เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดรับใช้เราด้วยความซื่อสัตย์ มีศีลธรรม มีความละเอียดรอบาปบุญคุณโทษ และทุกอย่างอยู่ในสายตาความรับผิดชอบของหลวงตาเองทั้งหมดในการตัดสินใจทุกเรื่องราว จะผิดพลาดไม่ได้เด็ดขาด เพราะหลวงตาเชื่อในตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์

ดิฉัน หากมองลึก ๆ จะเป็นการเข้าใจที่ถูกต้องหรือไม่ว่า หลวงตาไม่เพียงต้องการระดมเงินช่วยชาติเท่านั้น หากแต่เป็นความปรารถนาของหลวงตา ที่จะระดมให้คนไทยทั้งชาติเกิดความสามัคคี หันหน้ามามีส่วนร่วมในการต่อสู้เพื่อประเทศชาติ และให้ตระหนักจริง ๆ ถึงภัยที่อาจมาถึงได้ หากขาดความเป็นใจหนึ่งใจเดียวกัน

หลวงตา ความเข้าใจทั้งหมดดังกล่าวถูกต้องแล้ว หลวงตากำลังระดมทุกอย่างเพื่อให้ชาติไทยของเรามีความผาสุกร่มเย็น ภายใต้ร่มเงาพระพุทธศาสนา และประสบความสำเร็จความวัฒนาสถาพรตลอดชั่วกาลนาน

บริจาคโครงการช่วยชาติได้ที่

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง อุดรธานี ๕๑๐๐๐

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาอุดรธานี ชื่อบัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี ๕๑๐-๒-๘๓๙๕๗-๕

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาอุดรธานี ชื่อบัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี ๑๑๐-๒-๗๗๔๔๔-๙

โอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด สาขาสำนักราชบุรี บูรณะ กทม. ชื่อบัญชี โครงการช่วยชาติโดยหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน เลขที่บัญชี ๗๔๕-๒-๑๒๘๓๑-๙

ผู้ที่ประสงค์จะส่งธนาคัติ หรือตัวแลกเงิน หรือเช็ค สั่งจ่ายหลวงตาโดยตรง ก็สามารถทำได้โดยส่งไปตามที่อยู่ข้างต้น